Alina Nour

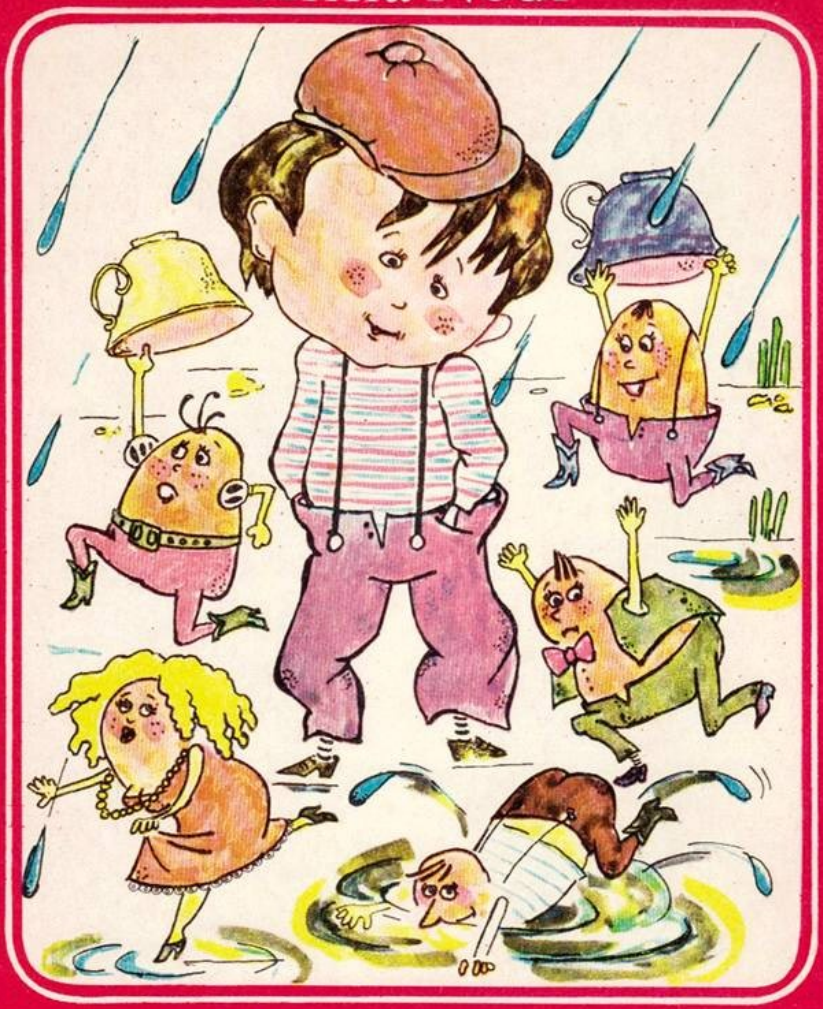

Un mister cu stafide

Editura Ion Creangă

ALINA NOUR

UN MISTER CU STAFIDE

EDITURA ION CREANGA

BUCUREŞTI, 1984

I

Totul a început într-o seară ploioasă de toamnă. Eram singur acasă. Părinţii mei, ingineri constructori amîndoi, plecaseră pentru cîteva luni în munţii Retezat, pentru a lucra la un nou baraj. Atît mama, cît şi tata aveau o încredere atît de mare în mine, că ori de cîte ori trebuia să se ducă în altă localitate, nici măcar n-o chemau pe bunica, spre a mă lăsa sub supravegherea ei. Ei ştiau că eram un elev foarte harnic, disciplinat, deşi, s-o spun drept, nu străluceam chiar la toate obiectele, şi nici nu eram cel mai bun din clasă. Dar, oricum, colegii mă porecliseră... „Doru-Silitoru”, şi pe bună dreptate. După cum spuneau

cu mîndrie şi părinţii mei, nu trebuia să ,,mă mîne cineva de la spate, nu trebuia să fiu dădăcit” ca alţi colegi, pentru a-mi îndeplini mai mult decît onorabil datoriile de elev.

Ce-i drept, aveam uneori momente de delăsare, mai ales cînd era vorba de anumite obiecte care îmi dădeau dureri de cap. De pildă, în acea seară ploioasă de toamnă, nu aveam nici o poftă să mă apuc de lecţii. Şi asta pentru simplul motiv că trebuia să mă războiesc cu nişte teoreme de geometrie, apoi să-mi bat capul să rezolv două probleme la fizică, şi, în sfîrşit, să „tocesc” o lecţie cu hidrocarburi, la chimie. Ei, să fi avut eu alt orar pentru a doua zi, cu alt chef m-aş fi apucat de lecţii!

Dar aşa, toate se potriviră parcă pentru a mă îndemna la lene şi nepăsare. În casă mirosea a gutui; eram singur, iar ploaia susura pe geam un cîntecel care mă îmbia la somn. ,,Ce-ar fi — îmi spusei eu atunci — să văd cum e cînd chiuleşti o oră-două de la şcoală? Sau cînd nu-ţi înveţi lecţiile şi iei note rele? Dacă m-aş apuca mîine să copii problemele gata rezolvate, de la colegul meu de bancă? Ce-ar fi ca astă-seară să las baltă lecţiile, şi să mă apuc de un lucru mai plăcut... de pildă, să citesc un roman poliţist? Iar mîine, să chiulesc două ore, ducîndu-mă la film? Sau, şi mai şi, să obţin o notă bună la extemporalul de la geometrie folosind o fiţuică?”

Tocmai stăteam în cumpănă dacă era mai bine să mă apuc de roman, ori de confecţionat fiţuica — sau, renunţînd la toate aceste tentaţii nedemne de un băiat poreclit „Doru-Silitoru”, să deschid cartea de geometrie pentru a mă apuca de învăţat, cînd... deodată sună la uşă. Alerg şi deschid. Ce credeţi că-mi văzură ochii? Treizeci de stafide, cu o farfurioară deasupra capului, în chip de umbrelă, mă priveau galeş.

— Mă rog matale, n-am putea da un telefon? ziseră ele în cor.

Poftindu-le în casă, le-am pus telefonul pe covor, spre a le fi mai la îndemînă. Cîteva stafide ridicară receptorul, iar alte cîteva formară numărul.

Trebuie să vă spun că erau foarte nostime, aşa cum se foiau, îmbrăcate în costume care de care mai fistichii. Cea care vorbi la telefon era o stafidă mai solidă, cu pantaloni de atlaz roz pînă la genunchi, ciorapi albi, pantofiori cu catarame de aur şi cu o vestă gri de catifea peste care avea aruncată o romantică mantie de mătase roşie; la şold era încinsă cu un fel de scobitoare de argint, pusă într-o teacă, tot de argint şi care servea probabil drept sabie.

— Alo, Mister Kiulescu! strigă ea în receptor. Aici Stafidiţa- şefă!

— Am să vă încozonăcesc! Da! Am să vă întemniţez într-un cozonac! se auzi o voce urlînd la telefon.

Imaginîndu-şi un enorm cozonac pufos în al cărui miez vani- lat ar zace cu toatele prinse în coca aromată, stafidele se ascunseră cu mare spaimă sub farfuriuţa lor.

— Am să vă în-co-zo-nă-cesc! continuă Mister Kiulescu. De o lună umblaţi, şi... nimic! Prinţesa s-a plictisit aşteptînd. N-aţi găsit pe nimeni care...

— Spuneţi-i Prinţesei că ne vom întoarce foarte curînd! îl întrerupse Stafidiţa-şefă, privind cu îngrijorare spre mine.

— Dacă vă întoarceţi cu mîna goală, ştiţi ce vă aşteaptă! Prinţesa tocmai frămîntă aluatul cozonacului; se va dospi numai bine pînă veniţi voi!

— N-n-n-nu e cazul! bîigui speriată Stafidiţa-şefă. Ştiţi, vă vorbesc de la telefonul unui băiat care, sînt sigură, e dispus să... Hm! O să vedeţi, Prinţesa va fi foarte mulţumită!

— Ce fel de elev e? întrebă Mister Kiulescu. Iar vreo pramatie...

Stafidiţa-şefă aruncă o privire iscoditoare spre biroul meu. M-am uitat şi eu într-acolo. Cîteva stafide se căţăraseră pe el şi-mi răscoleau prin caiete. Una din ele cerceta chiar carnetul meu de note. Ele îi şoptiră ceva Stafidiţei-şefe, care făcu o figură foarte mulţumită auzind ciripeala lor şi vorbi iarăşi cu importanţă:

— Dimpotrivă, e unul dintre elevii buni...

...Vocea din telefon făcu o pauză. Probabil că Mister Kiulescu se gîndea.

— Mă mir, spuse, în cele din urmă. Sper să nu mă păcăliţi. Oricum, Bartolomeo va verifica... Apropo, dar cum l-aţi convins? I-aţi cîntat „Serenada Chiulelii” sau ceva cu efecte asemănă-toare?

— Tocmai aveam de gînd. Abia am sosit şi ne-am tras puţin sufletul.

— Daţi-i drumul atunci! Vreau să vă ascult şi eu!

Stafidiţa-şefă puse receptorul jos, pe covor. Apoi, înclinîndu-se în faţa mea, spuse cu o voce mieroasă:

— Cu permisiunea dumneavoastră, vă vom prezenta un cîn- tecel care, desigur, vă va face maaare plăcere!!!

Am aprobat, oarecum curios. Departe de mine gîndul că m-ar putea paşte vreun pericol, că aş putea păţi ceva, ascultîndu-l.

Atunci Stafidiţa-şefă îşi scoase săbiuţa de argint şi lovi în ea cu o baghetă, ca într-un diapazon. Apoi dădu tonul şi toate stafidele începură a cînta în cor, aşezate hopa jur-împrejurul farfuriuţei lor. O stafidă le acompania la chitară, iar alte cîteva la muzicuţă:

Pentru Mr. Kiulescu noi căutăm client
Avînd ca preferinţă elevul silitor
Pe care îl surprindem aiurea visător,
Dorind să absenteze chiar fără-a fi „absent”!

Şi-atunci, fiind în starea „E” (de la ***ezitare)***
Hopa! şi noi sosim, şi-i sugerăm o cale
De a scăpa de teze şi de extemporale:
Îi oferim „contractul” contra o „motivare”!

După ce termină de cîntat aceste ciudate versul Stafidiţa-şefă mă privi drept în ochi, şi-mi spuse:

— De aceea am venit la tine astă-seară! Zburam tocmai pe deasupra casei tale, necăjite că încă nu am găsit un client pentru Mister Kiulescu. Dar te-am simţit, tu erai cel de care aveam noi nevoie... Erai în starea „E”... iar acum, fiindcă ţi-am cîntat serenada vrăjită a chiulelii, ai să vezi, te vei schimba... Nu mai ră- mîne decît să-l trimitem pe Bartolomeo. Vei semna contractul cu Mister Kiulescu... şi... ah! de-ai şti! Te aşteaptă nişte aventuri fermecătoare! Tu vrei deja să-nceapă, nici nu mai ai răbdare!

Eu am ascultat uimit toate acestea, neştiind ce să răspund. Dar Stafidiţa-şefă probabil nici nu era interesată de părerea mea. Ea se întoarse spre grupul de stafide şi le spuse:

— Ei, acum, că ne-am îndeplinit misiunea, vom pleca şi noi.

Apoi se duse la telefon şi-i declară, voioasă, lui Mister Kiulescu:

— După cum aţi auzit, toate au mers de minune. Prinţesa va fi mulţumită.

— Foarte bine, felicitări! se îndulci vocea acestuia în receptor. Şi acum veniţi repede acasă, mai am şi alte treburi urgente pentru voi!

Stafidiţa-şefă îi promise că va sosi într-o clipă. Mulţumin- du-mi pentru amabilitate, mă rugă să deschid fereastra. După care, stafidele se aşezară în farfuria cea adîncă; aceasta prinse a se

învîrti ca un titirez, şi aşa, uşor, uşor, se ridicară în aer şi zburară pe geam, afară.

Reţinusem numărul de telefon pe care-l folosise Stafidiţa-şefă, aşa că l-am format şi eu. Muream de curiozitate să aflu cine-i acest Kiulescu, ce era cu stafidele călătoare, cine era Prinţesa care frămînta aluat şi mai ales despre ce „contracte” şi „aventuri fermecătoare” era vorba. Dar telefonul suna mereu ocupat...

II

Fireşte, n-am putut să închid un ochi toată noaptea. A doua zi am cumpărat mai întîi o sută de grame de stafide, apoi o jumătate de kilogram şi în cele din urmă un kilogram întreg. M-am rugat de stafide să vorbească; nimic. Le-am implorat să cînte: zadarnic. Le-am pus pe o farfurie, lîngă telefon, dar ele n-au dat nici un semn că ar vrea să formeze un număr. În sfîrşit, cu o ultimă speranţă, am pus farfuria pe geam; poate vor zbura, măcar. În aşteptarea acestui eveniment, am rămas cu coatele proptite pe pervaz...

— Chiuleşti, hai!

Emil stătea proţăpit în faţa ferestrei mele, hlizindu-se cu o mutră deosebit de satisfăcută. M-am grăbit să-i aduc la cunoştinţă că nici nu poate fi vorba de chiuleală; mă durea capul îngrozitor, încît n-am mai putut să plec la şcoală. Voiam ca să delimitez astfel, clar, distanţa dintre noi doi. Nu de alta, dar mă surprinsese la ora 11 dimineaţa (ora de matematică!) moţăind la geam, şi gata, avea impresia că ...semănăm! În realitate, însă, noi doi făceam parte din două categorii de elevi cît se

poate de diferite. Eu, din categoria elevilor sîrguincioşi, care învaţă şi nu absentează, el, din cea a leneşilor şi a chiulăilor notorii. Eu nu lipseam decît în cazuri excepţionale (gripă, apendicită ş.a.m.d.), iar el numai în cazuri obişnuite (timp frumos, film cu Funes, meci etc.)...

— Am scutire medicală de o zi, să-mi tratez migrena, m-am scuzat eu.

— Hm! Hm! făcu el, privindu-mă pe sub sprîncene. Eu unul, cînd închei un contract cu Mr. Kiulescu, nu accept ca motivare decît boli care necesită pentru însănătoşire de la una săptămînă în sus. Hm!... dar, mă rog, tu fă cum îţi convine mai bine. Dealtfel, mi se pare că eşti nou printre angajaţii lui, încă n-ai deprins toate şmecheriile. Recunosc, aceste aventuri-trăsnet sînt teribil de interesante dar, — aci Emil coborî glasul — şi sora aia a lui este pur şi simplu infernală...

Am simţit că îngheţ de uimire! Emil era deci în măsură să-mi lămurească tot misterul cu stafide! Mi-am dat seama că trebuia să mă prefac a avea şi eu afaceri cu Mr. Kiulescu, altfel misterul cu stafide va rămîne pururi un mister pentru mine! Aşa că i-am spus pe un ton confidenţial:

— Adevărat vorbeşti?! şi am clătinat din cap ca şi cum aş fi fost foarte mulţumit. Spune şi tu, nu găseşti că m-a tras pe sfoară? Mi-a dat doar o motivare pentru o zi!

— Cred şi eu! hotărî, grav, Emil. Orice aventură-trăsnet, ori- cît de frumoasă, de palpitantă, nu merită să fie contractată în schimbul unei motivări de o zi. Fiindcă, repet, sora aceea a lui Kiulescu... (aici Emil nu mai avu cuvinte pentru a-şi exprima suficient de plastic părerea, aşa că ridică ochii la cer, apucîndu-se cu mîinile de cap).

— Adevărul este că am tot încercat să vorbesc cu Mr. Kiulescu, să-l conving să-mi schimbe migrena în ceva mai serios. Ştii, aş vrea o motivare care să aibă o bază mai solidă, o gripă, o tuse măgărească, mă rog, ceva în genul ăsta... dar telefonul dumnealui sună zi şi noapte ocupat. Îţi dai seama — am încheiat eu minciuna gogonată ce i-o serveam colegului meu de clasă — sînt pur şi simplu exasperat! Asta înseamnă că mîine va trebui să mă duc la şcoală!

Jucasem bine. Emil mă privi cu milă şi uimire şi îmi spuse:

— Cum adică „sună ocupat”? Cum adică „zi şi noapte”? Ce, nu eşti în toate minţile?

Şi uite aşa l-am făcut pe Emil să-mi divulge MARELE MISTER. Mr. Kiulescu putea fi găsit la telefon numai şi numai la ora 20 şi două minute. Da! Dumnealui răspundea numai şi numai la această oră. La oricare alta, telefonul său suna ocupat, chiar dacă era 20 şi un minut, sau 20 şi trei minute! Dar acesta era doar UNUL din multele mistere, pe care aveam să le întîlnesc.

III

Vă daţi seama cu cîtă nerăbdare am aşteptat eu seara! În sfîrşit, ceasul arăta ora 20 şi două minute, iar eu formai acel număr. Sună, sună, sună... şi RĂSPUNDE!

— Alo! Aici Mr. Kiulescu! Ce doriţi?

— A-a-... a-lo!... am bîiguit eu. Apoi n-am mai putut spune nimic de emoţie. Degeaba făcusem repetiţii toată ziua! În acea clipă, nu mai eram capabil de a pronunţa măcar un singur cuvin- ţel! Şi cît de mult aş fi vrut să-i spun că aş fi fost şi eu tare amator de aventuri-trăsnet, că aş fi vrut să ştiu ce-i cu acele motivări misterioase sau cu acel contract...

Dar tocmai cînd îmi mai venisem în fire şi eram gata-gata să vorbesc, iată! Sună la uşă! Şi sună, sună, sună insistent! Ba uite, că începe să bată în ea cu pumnii şi picioarele! N-or fi stafidele călătoare? Am pus receptorul lîngă telefon şi am dat fuga să răsucesc cheia în uşă. După care ţuşti! înapoi la telefon, fiindcă doar nu se putea vorbi cu Mr. Kiulescu decît timp de un minut. Am dus receptorul la ureche; acum simţeam că am curajul să răspund, fie ce-o fi! Dar vai! minutul trecuse, iar Mr. Kiulescu închisese. Am format din nou numărul său, dar asa cum mă aşteptam, suna iar ocupat. Am înţeles că pentru acea seară totul era pierdut. Ce ciudă îmi era! Va trebui — gîndeam eu — să mă perpelesc iar o noapte şi o zi întreagă, pînă cînd, mîine, va fi din nou ora 20 şi două minute!

— Cum!? N-ai pus străjerii să sune din trompete în cinstea mea? Ah! Ce mai primire!

Rămăsesem mut de uimire. Cea care vorbise astfel era o prinţesă drăgălaşă care intră val-vîrtej în camera mea şi se zvîrli ostenită într-un fotoliu.

— Bartolomeo! Dar încetează odată! Nu vezi că ne-a deschis? strigă ea spre cel care continua să bată cu pumnii şi picioarele în uşă.

— Dar în-ce-tea-ză odată, Bar-to-lo-meo!

Acesta se opri şi intră liniştit în casă, tîrînd după el un geamantan enorm. Am văzut atunci că Bartolomeo era un motan destul de agreabil, îmbrăcat într-un pantalon violet şi cu un ditamai jobenul de aceeaşi culoare pe cap.

— Hai, Bartolomeo! Nu mai holba ochii aşa! Nu mai tîndăli! Vezi că vreau să beau un ceai de măceşe!

— Oho, făcu motanul, trîntindu-se cît se poate de calm în celălalt fotoliu. Să mă odihnesc puţin, întîi şi-ntîi! Să mă relaxez.

Nu mi-a trebuit mult timp ca să-mi dau seama că acest motan avea o manieră destul de ciudată de a se relaxa. Anume, îşi luă jobenul din cap şi începu să scoată din el iepuri. Dar ştiţi, iepuri de toate culorile.

Iepuraşi roşii, verzi, portocalii, mov, care porniră să ţopăie veseli prin cameră.

IV

Deci, după ce se relaxă, umplindu-mi camera cu iepuraşi, motanul se învrednici să se prezinte:

— Mă numesc Bartolomeo. Am fost, în vremurile mele bune, scamator la circ. Scoteam orice doream din joben. Pe urmă, jobenul mi s-a defectat. Nu mai puteam, decît foarte rar, să scot din el ceea ce pofteam. În general, ieşea cu totul altceva. Aşa mi s-a întîmplat şi acum. De pildă, adineaori am vrut să scot nişte trandafiri de toate culorile pentru tine; ai văzut şi tu, din joben au ieşit iepuraşi...

— Să fii mulţumit că au ieşit iepuri. Puteau foarte bine să fie elefanţi sau crocodili, interveni Prinţesa.

— Sînt încîntat de cunoştinţă, făcui eu, fireşte, către motan, deoarece Prinţesa nu mă învrednicise cu nici o privire. Chiar mai înainte, ea vorbise cu ochii în tavan, aşa că n-aveam cum să-mi dau seama dacă se adresase mie sau lui Bartolomeo.

Acesta se aşezase cît se poate de comod în fotoliu şi-şi aprinsese o pipă.

— Eu mă numesc Doru şi...

— Ştiu, ştiu totul despre tine, făcu nerăbdător motanul. Vrei să închei un contract cu Mr. Kiulescu.

— Exact.

— Ei bine — miorlăi satisfăcut Bartolomeo, scuturîndu-şi pipa pe covor. Uite despre ce este vorba. Aici (zicînd asta, el deschise geamantanul) sînt o grămadă de cărţi de aventuri. Tu îţi vei alege

una, care îţi place. După aceea, aventura din respectiva carte va deveni aievea, iar noi trei vom pleca, într-o călătorie prin ea. Noi trei, adică tu, eu, şi sora lui Mr. Kiulescu, Prinţesa...

— Bine, ideea mă încîntă — răspunsei eu — dar... nu pot lipsi de la şcoală. Şi aşa am făcut destule absenţe azi.

— Pardon! sări motanul, plin de aroganţă. După ce trase adînc un fum în piept, continuă: Conform contractului cu Mr. Kiulescu, pe care-l vei încheia imediat, drept recompensă că o vei însoţi pe sora sa, Prinţesa, într-o aventură-trăsnet, (după care

dumneaei se dă în vînt), vei primi o motivare impecabilă, pentru cîte zile doreşti!

— Încep să mă lămuresc...

— Alege aventura atunci şi să semnăm contractul; Prinţesa este nerăbdătoare.

Şi Bartolomeo îmi împinse în faţă enormul geamantan plin cu cărţi de aventuri.

— Dar — spusei eu fîstîcit — sînt prea multe... cînd să le citesc?

— N-ai decît să nu le mai citeşti. Ar fi şi mult mai bine, n-am mai pierde timpul de pomană.

— Dar atunci n-am să-mi mai pot alege ceva care să-mi fie pe plac.

— Să-ţi placă? Ha-ha!

Rînjind, motanul mă trase deoparte şi-mi şopti la ureche:

— Fiindcă te văd băiat simpatic, am să-ţi spun un secret. N-are importanţă ce alegi. Prinţesa are obiceiul să se joace cu evantaiul, şi oricum nu mai înţelegi nimic din aventură...

— Nu pricep...

— Ei! Păi Prinţesa are un evantai nemaipomenit. Vîntură timpul cu el. Cînd îşi face vînt cu mîna stîngă, dă timpul înapoi. Cu dreapta, îl dă înainte. Acum înţelegi...

— Nu prea...

— Păi odată intraţi în aventura-trăsnet, va începe să-şi facă vînt. Ba cu dreapta, ba cu stînga. Ştii, n-are răbdare să lase peripeţiile să decurgă în ordinea lor obişnuită. Te trezeşti astfel cînd la sfîrşitul poveştii, cînd la început, cînd la mijloc. Tocmai de aceea o cheamă Prinţesa Încîlceală. Încîlceşte timpul.

Am dat din cap, în semn că începeam să mă lămuresc.

— Te sfătuiesc să semnezi contractul pentru o carte aleasă la întîmplare. Cel mult, ai putea să-ţi arunci privirea prin ea, ca să ai habar de ce ne aşteaptă...

Am ales deci un roman la întîmplare, şi, în timp ce îl frunzăream, Bartolomeo începu să scrie contractul dintre mine şi Mr. Kiulescu.

Acest contract eu l-am semnat cu multă fală,
Vărsînd pe el o tonă de cerneală
Şi folosind vreo zece sugative
Păstrate-ntr-ale chiulangiilor arhive!
Era de fapt un pact cam neobişnuit
Pe care chiar motanul aşa l-a întocmit:

„Contract între Mister Kiulescu

Întocmit astăzi, anul nu contează,
de către Maestrul Bartolomeo,
şeful documentelor şi dosarelor,
păstrător al ştampilelor şi sigiliilor
aparţinînd Marelui Institut al Chiulangiilor
—

Subsemnatul Doru-Silitoru, declar că accept, de bună voie şi nesilit de nimeni, să chiulesc una săptămînă de la şcoală, funcţio- nînd în această perioadă ca angajat al Marelui Institut al Chiulangiilor, condus cu onoare de către Mr. Kiulescu. Acest timp va fi dedicat, conform înţelegerii dintre mine şi Mr. Kiulescu, însoţirii Prinţesei Încîlceală într-o aventură-trăsnet. În schimbul serviciilor astfel aduse Institutului Chiulangiilor şi în special Prinţesei Încîlceală, voi primi de la Mr. Kiulescu o motivare de o săptămînă, ce-mi va servi la şcoală, pentru anularea absenţelor. În motivare se va menţiona, la dorinţa mea, că am suferit de o boală precum: gripa sau tusea măgărească (la alegere).

Angajîndu-mă la Marele Institut al Chiulangiilor, declar că îmi voi însuşi şi voi respecta toate îndatoririle Chiulangiului, precum sînt ele amintite în cele ce urmează:

a — chiulangiul are datoria de a lipsi de la şcoală pe toată perioada contractului; orice prezenţă la orele de curs va fi grav sancţionată;

b — este indicat ca elevul care chiuleşte să ţină acest lucru secret în faţa părinţilor;

c — pentru obţinerea de motivări, chiulangiul o va însoţi pe sora lui Mr. Kiulescu, Prinţesa Încîlceală, în aventurile-trăsnet;

d — în vederea îmbogăţirii cunoştinţelor în domeniul artelor, vor fi vizionate filme, care trebuie să ruleze exclusiv în timpul orelor de curs, sau vor fi citite romane poliţiste;

e — pentru păstrarea condiţiei fizice a chiulangiilor, aceştia vor bate străzile, făcînd totodată un foarte instructiv studiu asupra vitrinelor. Dacă vremea este frumoasă, chiulangiul trebuie să facă băi de soare, stînd pe gard şi consumînd seminţe de dovleac. Mr. Kiulescu se va ocupa, în mod personal, de procurarea seminţelor, şi va pune la dispoziţia chiulangiului un pliant ilustrat, făcînd reclamă celor mai renumite garduri din oraş;

f — chiulul de la lucrările scrise, teste ori teze, este deosebit de apreciat; este foarte indicat ca în orele dedicate acestora, chiulangiul să joace fotbal sau să se plimbe cu bicicleta. În cazul că ţine neapărat să fie prezent la lucrările scrise, cel în cauză trebuie să se poarte demn, ca un adevărat membru al Marelui Institut al Chiulangiilor şi să se prezinte bine instruit în arta copiatului, după carte sau fiţuici.

Semnat: Doru-Silitoru”

— Aşa, aşa, foarte bine, mormăi Bartolomeo, plin de satisfacţie, citind contractul semnat de mine. Mr. Kiulescu va fi grozav de mulţumit, cu atît mai mult cu cît tu eşti unul dintre elevii buni. Nu obişnuiai deloc să chiuleşti. Cu chiulangiii obişnuiţi nu-i mare scofală, treaba merge uşor. Cu cei ca tine lucrul e mai greu, dacă nu chiar imposibil. De obicei, pe „silitorii" ca tine nu reuşesc aproape niciodată să-i fac să semneze un contract, oricît aş căuta să-i conving. Am succes însă, dacă stafidele i-au surprins în starea „E"...

— Ah, da, starea „E" — am aprobat eu. Da, mi-aduc aminte că şi Stafidiţa-şefă îmi tot pomenea despre ea; dar nu sînt sigur dacă am înţeles chiar aşa de bine despre ce este vorba...

— După cum ştii — începu să-mi explice Bartolomeo — cele treizeci de stafide călătoare, aflate în slujba lui Mr. Kiulescu, se ocupă de partea cea mai grea: căutarea amatorilor de chiuleală. Ei bine, chiulangiii obişnuiţi sînt de obicei uşor de găsit. De aceea stafidele notează adresa lor, pe care ne-o comunică apoi nouă, mie şi Prinţesei. Aici lucrurile merg foarte simplu. Venim la faţa locului şi începem tratativele cu ei. Însă cu elevii harnici, conştiincioşi, e mult mai greu. De aceştia nu te poţi apropia decît rar, anume, atunci cînd sînt cuprinşi de starea ,,E". Adică, de „ezitare". Stafidele călătoare au un simţ special, foarte fin, cu ajutorul căruia depistează această stare sufletească specială, de la distanţă. Atunci fac de urgenţă o vizită elevului respectiv; dacă reuşesc să-i cînte, în timp cît el e în starea „E" un cîntecel vrăjit, gata! Devine omul nostru. După aceea putem trata cu el în cele mai bune condiţii.

„Interesant! mi-am spus. Şi eu care totuşi credeam că stafidele au sunat cu totul întîmplător la uşa mea. Deci, probabil am trecut şi eu prin starea «E», iar ele au simţit. Şi au venit. Cînd mă gîndesc că eu însumi le-am permis să-mi cînte..."

— Acum nu mai ai ce face, zise Bartolomeo, ghicindu-mi gîndul. Eşti vrăjit! Te afli sub puterea lui Mister Kiulescu; vei chiuli oricînd îţi va porunci el. Ori crezi cumva că asta va fi singura săptămînă de chiuleală? Ai semnat contractul, gata!...

Mă trecură fiorii. Într-o clipă de revoltă am vrut să protestez împotriva acestei situaţii umilitoare, dar simţii că nu mă ţin puterile. Treptat, m-am calmat. Desigur, vraja îşi făcea efectul. Motanul a împăturit contractul şi l-a introdus, torcînd fericit, în buzunar. Iar eu am luat o carte din geamantanul său şi, lungit pe covor, am început să citesc...

V

— Bartolomeo, scoate te rog un ceai de măceşe, cu unt şi miere, din jobenul ăla al tău nenorocit!

Prinţesa mă poftea să beau un ceai cu ea; nu puteam să fiu nepoliticos şi s-o refuz, aşa că am lăsat baltă studiul aventurii ce-o alesesem. De altfel, m-am gîndit că va fi cu atît mai palpitantă, cu cît va fi mai plină de neprevăzut.

Bartolomeo se uită întristat în joben şi apoi îşi flutură laba pe deasupra lui, comandînd toate acele bunătăţi. Dar din joben se iţiră... nu două

ceşcuţe de ceai, ci doi ochi holbaţi care priveau uluiţi de jur împrejur, precedaţi de o şapcă în pătrăţele şi urmaţi de o bărbuţă albă. Toate acestea aparţineau unui ţap, care, de cum sări din joben, făcu o reverenţă în faţa noastră, îşi scoase şapca din cap şi se prezentă:

— Sînt ţapul Zaharia!

— Nespus de încîntat — mîrîi Bartolomeo — după care adăugă uitîndu-se disperat la mine: uite, de aia a trebuit să-mi dau demisia de la circ. Iese întotdeauna altceva decît ceea ce vreau eu, şi nici nu mai intră înapoi. Ce mă fac eu acum cu un ţap caraghios ca ăsta, după mine?

I-am răspuns că îmi pare foare rău de el şi de jobenul lui; joben la care de altfel nici nu era nevoie să recurgă pentru un simplu ceai, pe care-l putea foarte bine prepara la bucătăria mea. Auzind asta motanul dădu fuga să-i aducă Prinţesei ceaiul dorit.

Cînd Bartolomeo se înapoie cu trei ceaiuri, ţapul se legă de el:

— Sigur! mai înainte m-ai jignit, iar acum nici măcar cu un ceai nu mă îmbii!

— Al treilea ceai e pentru tine, eu beau lapte, miorlăi furios motanul. Şi nu înţeleg cu ce te-am jignit.

— Păi n-ai zis „ce mă fac eu cu un ţap caraghios ca ăsta”?

— Am zis. Chiar că nu mă pricep, ce să mă fac cu tine. Ştii cumva să te întorci singur de unde te-am adus aici?

— Habar n-am! Ce, parcă am venit pe drum? Am venit aşa... cum să vă spun... Stăteam la masă şi hăpăiam, vreau să spun mestecam o salată de păpădie, cînd, mă simt luat pe sus şi mă pomenesc ieşind din jobenul tău. Frumoasă scamatorie, n-am ce zice! Frumoasă, zău aşa! Pot să vă asigur că e o întîmplare teribil de interesantă, foarte inte...

Aici ţapul se opri, îşi dădu ochii peste cap, fluieră, ţopăi pe loc şi în cele din urmă strigă:

— Uraaa! Încă o întîmplare interesantă! O voi trece şi pe aceasta în jurnal!

Şi scoase din buzunar un caiet gros cu coperte roşii şi un creion chimic, cu care începu să scrie.

— Dar ce faci? interveni Prinţesa. Plecăm cu toţii în aventu- ra-trăsnet peste cinci minute!

— Ah! Va să zică mă luaţi şi pe mine? Atunci înseamnă că am ce scrie. Ştiţi, mie mi se întîmplă întotdeauna nişte lucruri atît de neobişnuite, încît m-am gîndit că ar fi mare păcat, să nu-mi scriu memoriile. Pînă acum am adunat 10 volume. Acesta-i al 11-lea — arătă el spre caietul cu scoarţe roşii.

— Aşa de mult? Dar ce-ai putut să scrii?

— Păi, dacă mi se întîmplă zilnic cîte trei, patru lucruri nemaipomenite, şi dacă am bunul obicei de a le nota pe toate, cum să nu umplu o grămadă de volume! Ăsta, care-l am cu mine, cel de al 11-lea, l-am început azi-dimineaţă după ce trecusem printr-o peripeţie ciudată, pe care tocmai o notam pe cînd înghiţeam păpădiile. Dar nici n-am apucat s-o notez bine, cînd mi s-a întîm- plat încă un lucru fenomenal, povestea cu jobenul...

— Gata cu flecăreala! bătu din picior Prinţesa. E timpul să intrăm în aventură!

Şi astfel, după ce Prinţesa porunci intrarea în aventură, acea poveste din cartea pe care-o alesesem şi pentru care semnasem contract cu Mr. Kiulescu deveni aievea. Primele rînduri din ea sunau aşa: „Se făcea că era o noapte neagră-neagră...”

VI

...Şi uite că ne pomenirăm, eu, Doru, motanul Bartolomeo şi Prinţesa Încîlceală, călătorind, într-o noapte neagră-neagră, într-o trăsură al cărei vizitiu era ţapul Zaharia. Mergeam printr-un codru întunecat. Toţi patru ştiam că trebuie să ajungem la castelul lui Făt-Frumos din Pepsi-Cola, care ne trimisese o scrisoare, prin care solicita ajutorul nostru. La un moment dat, Bartolomeo spuse:

— N-aţi vrea nişte clătite cu dulceaţă de căpşuni?

Eu şi Prinţesa am răspuns: „daa!” şi ne-am lins pe buze, dar Zaharia, băiat mai cu minte decît noi, strigă de pe capră:

— Nuuu! Mai bine nu! Cine ştie ce drăcovenie ai să mai scoţi din jobenul ăla al tău!

Aşa că şi noi doi am spus „Mai bine nu!”, dar era prea tîrziu. Bartolomeo deja îşi flutura labele deasupra jobenului, bolborosind nu ştiu ce cuvinte aiurite în legătură cu clătitele. După care băgă laba înăuntru şi... trase afară de coadă un şoricel roz. Motanul era cît se poate de ruşinat şi încurcat, de ratarea scamatoriei sale, aşa că încercă să dea vina pe şoricel.

— Nu găseşti că vii nepoftit în vizită? miorlăi el.

— Nu găsesc, caut! răspunse obraznic şoricelul.

Motanul tăcu şi mai fîstîcit.

— Iarăşi, hai? Iarăşi m-ai deranjat, cumetre!, făcu şoricelul şi-l trase pe motan de-o mustaţă.

— Deh! îngăimă acesta. Ce să-i faci? Nenorocitul ăsta de joben...

— Care va să zică, sînteţi cunoştinţe vechi? remarcai eu.

— Păi, Bartolomeo mă scoate adeseori din jobenul său. Nu ştiu cum se face: de multe ori vrea să scoată un tigru sau un tort de ciocolată; sau un vapor; şi totuşi, în cele din urmă, se trezeşte cu mine. Lucrurile astea au început să se întîmple încă de pe cînd lucra la circ. Îţi dai seama, o sală întreagă aştepta cu sufletul la gură, şi el o dezamăgea cumplit...

— Ei! Ce vrei să fac? E defect!

— Dă-l la reparat! se oţărî şoricelul. Apoi, întorcîndu-se spre mine, continuă cu un glas plîngăreţ:

— Imaginaţi-vă numai: cîteodată mă plimb pe stradă liniştit sau îmi pun în cap scufia de noapte şi mă pregătesc să mă caţăr în pat... cînd, deodată, pac! Mă simt luat pe sus, şi mă pomenesc în jobenul dumnealui!

— Ei, lasă, lasă, interveni încurcat motanul. Şi, probabil ca să curme declaraţiile neplăcute pentru el, ale şoricelului, zise: Să vă fac cunoştinţă: Doru şi şoricelul Pink.

Dar şoricelul, după ce dădu distrat lăbuţa cu mine, se întoarse cu boticul spre motan şi începu:

— Ei, şi de altfel, ce mai e nou, ce mai e nou?

— Păi... după cum vezi... Am plecat într-o aventură-trăsnet.

— Ah! Da? A devenit aievea o aventură, deci...

— Te afli şi tu în ea, alături de noi, preciză Bartolomeo.

— Mdaaa?, chiţcăi speriat şoricelul. Asta-i bună! Uite în ce bucluc m-ai băgat! Mai bine mă lăsai în

pace cu jobenul ăla al tău! Zău dacă n-am să ţi-l rod odată şi odată, să te satur de scamatorii!

— Vai, te rog, numai asta nu! mieună motanul şi cu dreapta îşi puse rapid jobenul în cap, în timp ce cu laba stîngă scoase din buzunar o grisină pe care i-o oferi lui Pink.

— Şi cum zici că se cheamă aventura asta în care vă aflaţi acum? fu curios şoricelul.

— Aăăăăă! — începui eu — cum să-ţi spun, am izbutit să-i citesc bine numai titlul: „Treisprezece mistere la miezul nopţii”.

— O-la-la! făcu Pink, dar o cunosc bine. E printre cărţile din geamantanul lui Bartolomeo, cea pe care am citit-o şi chiar reci- tit-o cu cea mai mare plăcere. Mda! E o aventură destul de nostimă. Unde mai pui că cel de-al treisprezecelea mister şi ultimul este de nedezlegat. Însă vei întîlni acolo, în cel de-al treisprezecelea şi ultim capitol, un personaj care se pricepe de minune să dreagă jobenul tău cel rablagit.

— Vorbeşti serios? miorlăi motanul, cu răsuflarea aproape tăiată de emoţie. Ah! Dar ce minunat ar fi! Asta ar însemna că m-aş putea întoarce iar la circ!

— Şi ar mai însemna că ai putea scoate chiar clătite cu dulceaţă de căpşuni, ori de cîte ori ai pofti, zise Prinţesa căscînd, fiindcă tocmai se trezise de cîteva clipe şi urmărise amuzată discu- ţia dintre Pink şi Bartolomeo.

— Dacă vă spun! întări şoricelul. Spre sfîrşitul aventurii, cînd va fi vorba de misterul nr. 13...

— Vom întîlni pe cineva priceput la reparat jobene, continuă Prinţesa. Atunci ce să mai aşteptăm? Să dăm niţel timpul înainte!

Şi, cît ai clipi din ochi, scoase din buzunarul rochiei evantaiul său.

VII

Şi Prinţesa Încîlceală îşi făcu vînt cu evantaiul, folosindu-se de mîna sa dreaptă. Cum era şi de aşteptat, timpul fu dat înainte. Şi toţi cinci ne pomenirăm într-o temniţă.

— Ei, asta-i bună — se enervă Prinţesa, şi bătu nemulţumită din picior, de parcă nu ea ar fi fost de vină de această schimbare neplăcută de decor. Oare o să zăcem multă vreme aici?

— Dar oare unde ne aflăm? zise motanul.

— Oricum, este o situaţie foarte, foarte interesantă. Trebuie s-o notez în memoriile mele, făcu ţapul Zaharia şi îşi scoase caietul de însemnări, începind să scrie în el cu creionul chimic, pe care-l tot muia pe limbă.

— Tu, Doru, trebuie să ne scoţi din încurcătura asta! Să afli de ce-am ajuns aici, şi ce putem face ca să scăpăm! porunci Prinţesa.

— Ca să fiu sincer, am început eu, trebuie să vă dau o veste tristă. Am semnat contractul pentru cartea ce conţinea această aventură, fără s-o citesc. Aşa că habar n-am ce s-a putut întîmpla, de-am ajuns aici. Dar poate Pink, care zicea că ar fi citit-o, ne-ar putea da o idee...

— Dar... eu... chiţcăi Pink, nu-mi aduc bine, bine aminte chiar tot ce scrie în acea carte...

Auzindu-l, mi-am dat seama că ne aflăm într-o situaţie destul de încurcată, şi am început să bănuiesc că prăpăditul de şoricel n-a citit nimic şi poate doar a făcut o glumă răutăcioasă în legătură cu reparatorul de jobene.

— Mie mi-e foame, scînci Pink, probabil, ca să schimbe subiectul discuţiei.

Bartolomeo, milos din fire, scoase din buzunar o grisină, şi vru s-o întindă şoricelului, cînd se auzi un glăscior:

— Ah, domnule, dacă aţi şti să dirijaţi cu bagheta aia, ne-aţi salva!

Privind în colţul de unde venea vocea, văzurăm o adevărată orchestră formată din greieri, bondari şi cărăbuşi. Cel ce grăise acele cuvinte era un greieraş cu un trombon în braţe.

— Dar voi, cum şi de cînd aţi ajuns aici? miorlăi Bartolomeo, holbîndu-se la ei.

— Tot aşa ca şi dumneavoastră, răspunseră muzicanţii în cor.

— Dacă ştii, te rog să-mi povesteşti repede cum anume, că eu nu ştiu, şopti Prinţesa îngenunchind lîngă greier.

Acesta crezu la început că Prinţesa glumea, dar văzînd că şi noi insistăm pe lîngă ea, se hotărî să ne povestească.

— Era deci ora cinei — începu el — şi cînd Prinţesa Lisa a spus...

— Care cină? Care Prinţesa Lisa? strigară deodată prinţesa Încîlceală, Bartolomeo şi Pink (Zaharia îşi mîzgălea netulburat caietul de memorii).

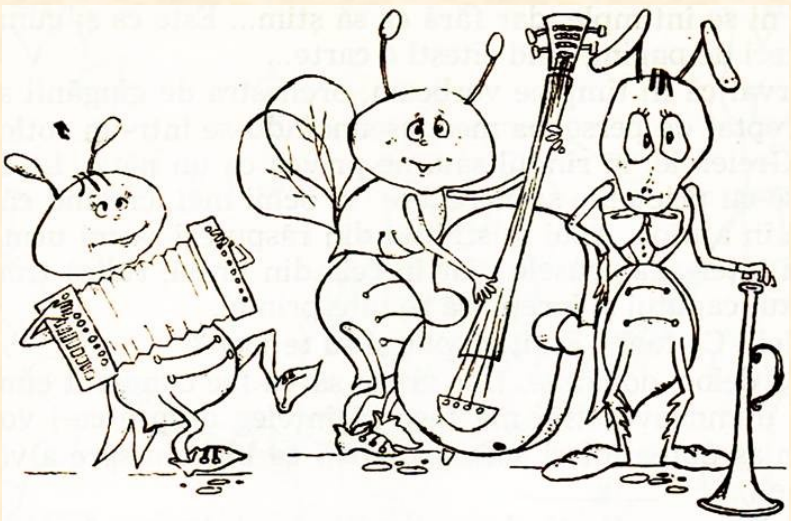

Greierul se gîndi probabil că nu e bine să enerveze nişte zănatici ca noi, el care era atît de mic şi de pricăjit, astfel că-şi reluă povestea mai de la început.

— Care va să zică, începu el, tuşind, spre a-şi mai drege glăsciorul, de la o vreme toate bucatele erau făcute cu muştar. Vă închipuiţi, nu? Puii fripţi soseau în sos de muştar şi umpluţi cu muştar. Ciocolata era umplută cu muştar. Siropul, ei bine, chiar şi şi...

Dar greierele nu mai apucă să spună nimic despre siropurile cu muştar fiindcă Pink îi dădu un pumn în spate şi se răsti:

— Tu n-auzi? Spune totul de la început! Unde ne aflăm, de ce-am venit pe-aici, mă rog, cum de-am ajuns în această temniţă şi mai ales ce putem face spre a ieşi din ea!

Greieraşul se holba cu o mutră cît se poate de aiurită cînd la şoricel, cînd la motan, cînd la Prinţesă; cum toţi îl priveau atît de furioşi, încît biata gînganie tremura de spaimă, m-am gîndit că ar fi bine să-l lămuresc eu ce anume voiam de la el.

Aşa că am început:

— Poate nu ştii că tot ce îţi ceream să ne povesteşti tu, de la început, trebuia să ni se întîmple nouă, dacă nu dădeam timpul înainte; treceam treptat din întîmplare în întîmplare, pînă ajungeam aici în temniţă, fiindcă trebuia, odată şi odată, să ajungem aici, de vreme ce aşa-i povestea. Dar de-abia am intrat în aventură, că Prinţesa şi-a făcut vînt cu evantaiul, folosindu-se de mîna dreaptă, dînd timpul înainte. Astfel ne-am pomenit dintr-o dată la sfîrşitul poveştii. Încît, probabil, am trecut prin tot ceea ce trebuia să ni se întimple, dar fără ca să ştim... Este ca şi cum ai sări cîteva zeci de pagini, cînd citeşti o carte...

Observai că în timp ce vorbeam, orchestra de gîngănii se îndepărta treptat de persoana mea, ascunzîndu-se într-un cotlon întunecos. Greierele,

la rîndul său, ne privea ca un năuc. La început, se uitase cu prietenie şi încredere în ochii mei, crezînd că vreau să-i vin în ajutor. Apoi se strădui din răsputeri să-mi urmărească şi să-mi înţeleagă spusele; iar în cele din urmă, ridică trombonul în dreptul capului şi începu să se uite prin el.

— Hei! Ce faci? Eu îţi explic şi tu te joci?

— Ba deloc, domnule. Dar vreau să vă fac cunoscut cum că, ce spuneţi dumneavoastră, mă face să înţeleg despre ce-i vorba tot aşa cum aş putea folosi acest trombon ca binoclu spre a vă vedea mai bine!...

— Poftim ce păţeşti, dacă discuţi cu el de parcă ar avea un strop de minte baremi, în fărîma lui de cap! se stropşi şoricelul Pink (care, desigur, suferind pînă acum, deoarece era cel mai bicisnic dintre noi, găsise în sfîrşit prilejul de a se arăta superior faţă de cineva). Haide! Vorbeşte, îl înghionti el iar pe greier.

VIII

În cele din urmă greieraşul ne povesti următoarele:

„Prinţesa Lisa se trezise dimineaţa mai bosumflată decît de obicei. Întîi şi întîi prinse a se smiorcăi deoarece nu era destul caimac în cana sa de lapte şi biscuiţii nu i se păreau destul de copţi. După aceea i s-a năzărit că rochia pe care tocmai o terminase croitoreasa nu avea destule funde, şi iar a bocit. Pe la orele 11 dimineaţa, slujitorii săi au reuşit s-o îmbrace, s-o pieptene şi s-o convingă să iasă puţin la aer curat, în grădina castelului. După ce a cules cîteva flori pentru ierbarul ei (fiindcă Lisa are cel mai frumos ierbar, dintre toate

Prinţesele, fiind şi o mare botanistă), ea s-a întins să se odihnească în hamacul său prins între doi trandafiri. Imediat însă a pornit o ploaie cu trăsnete şi fulgere, care i-a făcut ciuciulete rochia cea nouă. Şi deşi mai înainte voise s-o zvîrle pe fereastră, deoarece nu avea destule funde, acum

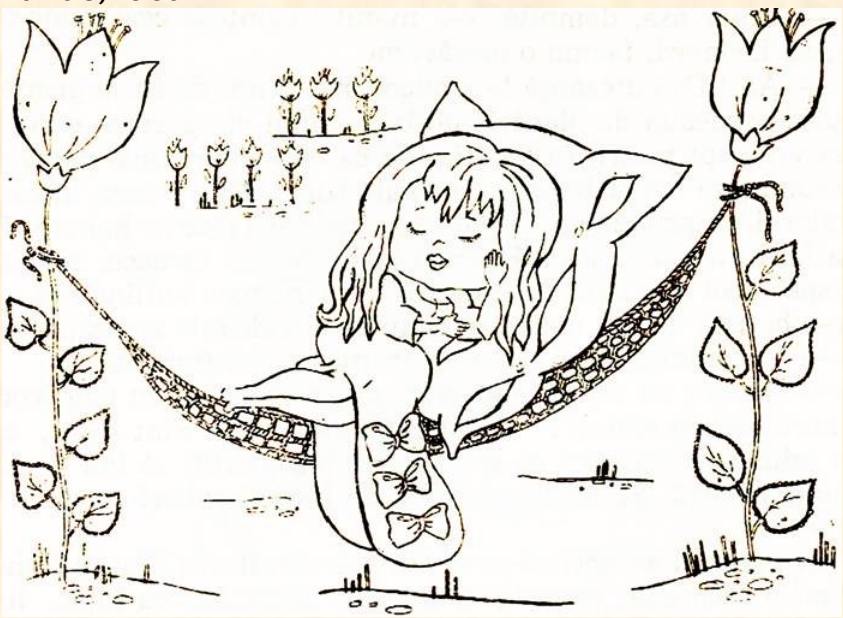

prinţesa plîngea cu lacrimi amare, fiindcă i-o pleoştise ploaia. Boci aşa pină îşi udă toate batistele, astfel încît trebuiră trimise toate la spălat. Cameristul său, brotacul Leonard, se văzu nevoit să comande o nouă ladă cu batiste. Cînd aceasta sosi, Lisa vru iar să se smiorcăiască, deoarece batistele care aveau monograma ei nu aveau dantelă, şi invers. Şi mai plînse, fiindcă nu avea alte batiste disponibile, iar pe acelea care le avea nu voia să le folosească în ruptul capului. Se făcuse deja ora prînzului, iar bucătarii tremurau în bucătărie. Se gîndeau sărmanii că acuşi va trebui servită masa, iar prinţesa Lisa va găsi cu această ocazie noi motive de plîns. Tot gîndindu-se la asta, ei scăpau mereu tigăile, polonicele şi furculiţele pe jos, ardeau cremele şi dădeau supele în foc.

Prînzul întîrzia deci să fie gata. Noroc că Lisa nu observa. Dar ce făcea ea în timpul acesta? Sta la fereastră şi pîndea uscarea batistelor sale, care fuseseră spălate şi întinse pe trei sfori în curtea castelului. Din zece în zece minute îi poruncea lui Leonard să vadă dacă nu s-a uscat vreuna, fiindcă de la ora două fix îi venise chef să verse lăcrămioare, aşa fără nici un motiv. Cînd fu a treia oară trimis, brotacul se întoarse şi spuse că batistele tot nu s-au uscat, dar că în schimb atrăseseră atenţia unui cavaler, care trimisese vorbă că vrea s-o cunoască pe prinţesa cea smiorcăită. dar care are şi renume de mare botanistă.

«— Chiar aşa, domniţă, v-a numit: prinţesa cea smiorcăită», preciză Leonard, făcînd o plecăciune.

«— Ah! Ce cutezanţă!» izbucni în lacrimi de furie prinţesa şi smulse perdeaua de dantelă de la geamul ei, perdea care, deşi avea vreo opt metri, fu socotită de ea ca foarte bună pentru a fi întrebuinţată drept batistă. Tocmai atunci dădu buzna în cameră cavalerul cu pricina, şi, cînd o văzu, prinse a rîde în hohote. Prinţesa Lisa începu să plîngă şi mai tare. Ce mai încoace, încolo, era un spectacol de toată frumuseţea: ea plîngea suflîndu-şi nasul într-o batistă de opt metri, în timp ce el rîdea de se prăpădea.

«— În temniţă cu el!» strigă Prinţesa Lisa furioasă.

«— Observ că nu vă daţi seama ce vorbiţi şi cu cine vorbiţi, de nervoasă ce sînteţi!» zîmbi calm cavalerul. Sînt sigur, că de fapt adineaori aţi vrut să spuneţi că mă poftiţi să iau masa cu dumneavoastră. Şi cavalerul o luă de braţ şi coborî cu ea în sala de mese...”

Aici greierul se opri să-şi mai tragă răsuflarea. Ţapul Zaharia, auzind o asemenea poveste frumoasă, adormise, cu şapca lui cu pătrăţele trasă peste ochi şi cu barba mînjită de creion chimic. Muzicanţii profitau de prilej pentru a-i

răsfoi jurnalul şi a se prăpădi de rîs. Apoi greierul începu iar să povestească.

„«— Nu-i frumos să te bosumfli aşa», o sfătui cavalerul pe Prinţesă cînd se aşezară la masă. «Zău, dacă ai vreun motiv serios.»

«— Ba am motiv! bătu prinţesa din picior. La urma urmei, cine eşti tu să mă înveţi pe mine?»

«— Sînt Cavalerul Încurcă-Lume» — zise el, sărind în picioare şi făcînd o plecăciune adîncă.

«— Nu vreau să stau la masă cu un asemenea cavaler, zbieră Prinţesa Lisa scoasă din fire. Ce poate oare să însemne numele tău ciudat?»

«— Numele meu arată că oriunde mă duc, toate cele din jurul meu, oameni şi lucruri, se încurcă, se zăpăcesc într-un adevărat talmeş-balmeş!... Ai să te convingi imediat!»

Greieraşul oftă şi continuă: „Cum a spus asta cavalerul, cum parcă toate s-au aiurit în jurul său. Întîi şi întîi o pală de vînt a deschis fereastra şi i-a smuls Prinţesei perdeaua de dantelă cu care-şi ştergea lacrimile «Aduceţi-mi batistele!» striga ea.

«Imposibil» răspunse Brotacul Leonard, valetul său, care intra tocmai atunci în cameră. «Nu ştiu ce s-a întîmplat, dar toţi slujitorii din castel sînt în clipa de faţă legaţi la ochi cu batistele

dumneavoastră, care pînă adineaori erau întinse la uscat în curte. Şi acestea nu se lasă deloc dezlegate». Într-adevăr, însuşi brotacul era legat la ochi cu o batistă şi bîjbîia prin cameră, vrînd să ajungă la fereastră pentru a o închide.

Şi aşa, treptat, treptat, au început să se smintească toate cele în castel. Slujitorul ce aducea castronul cu supă, fiind legat la ochi se rostogoli pe scări, şi-l sparse. Cel ce aducea puiul fript, ajunse cu chiu cu vai în sufragerie. Dar zadarnic bîjbîia el după masă (fiind legat şi el la ochi cu o batistă), fiindcă aceasta începuse să fugă prin cameră. Plictisită, Prinţesa Lisa alergă după slujitor şi smulse puiul de pe tavă; dar imediat ce muşcă din el, se strîmbă îngrozitor şi îl zvîrli pe fereastră. «E plin de muştar!» urlă ea. «Vreau sirop!» Şi dădu fuga la dulapul în care îşi ţinea siropul de fragi. Însă şi acesta avea un gust de parcă era sirop de muştar. Afară deja se întunecase, iar cum prinţesa nu mîncase nimic de dimineaţă, fiindcă biscuiţii nu-i păruseră destul de copţi şi nici laptele cu destul caimac, simţea că pur şi simplu leşină de foame. «Doi valeţi să ţină masa şi să fie servită cina» porunci ea. Doi slujitori (tot legaţi la ochi) începură să bîjbîie prin cameră după masă. În cele din urmă, unul din ei o dibui şi-o apucă de-un picior. Dar cum masa se vînzolea, vrînd s-o ia la fugă, valetului îi trăsni prin minte s-o încalece. Celălalt sări şi el în spatele lui. Atunci masa o porni la trap, nechezînd asemeni unui cal nărăvaş, prin întreg castelul, răsturnînd totul în cale. Tot privind buimăcită la

aceste întîmplări, Prinţesa Lisa nici nu-şi dădu seama cînd Cavalerul Încurcă-Lume dispăruse. Se uită în jur, şi văzînd că a rămas singură în sufragerie şi că se făcuse întuneric, strigă:

«Dar aprindeţi odată lumînările din candelabru şi aduceţi ceva de mîncare». Chiar atunci candelabrul se lungi din tavan pînă-n podele şi ea putu să observe că pe cele şase braţe ale sale se sprijineau nu lumînări, ci farfurii cu cele mai îmbietoare feluri de mîncare. Prinţesa vru să apuce o farfurie plină de clătite, însă de cum întinse mîna spre ea, candelabrul începu să se învîrtă repede-repede, astfel încît în locul celor şase farfurii se vedea un cerc alb. Treptat, farfuriile se desprinseră una cîte una din acel cerc alb, şi îşi luară zborul pe fereastră. «Ah, doar n-o să-mi zboare toate bunătăţile astea pe geam!» scînci prinţesa. Şi totuşi aşa se întîmplă. Singură, farfuria cu clătite, în loc să-şi ia zborul, începu să plutească în jurul ei.

«— Sîntem clătitele cele ţîfnoase! Mereu ne sare muştarul! Ne enervăm de la te miri ce!» strigă prima clătită şi-şi luă zborul pe fereastră.

«— Şi tu eşti mereu ţîfnoasă! mereu te înfurii!» zise a doua.

«— Îţi sare mereu muştarul » continuă a treia.

«— Plîngi mereu!» spuse a patra.

Şi toate zburară pe fereastră.

Mai rămăsese o singură clătită pe farfurie, care şopti privind-o galeş:

«— Nu te înţeleg, zău, de ce eşti aşa? Doar n-oi fi rudă cu noi?»

Prinţesa o înşfăcă şi muşcă din ea. Era o clătită umplută cu muştar; avea un gust îngrozitor. Însă, nu ştiu cum, ceva parcă o obliga să o înghită toată.

Atunci farfuria începu să rîdă în hohote şi să strige:

«— Prinţesa de Muştar, căreia îi sare mereu muştarul, şi care mănîncă clătite cu muştar!»“

Greierele se opri să-şi şteargă năduşeala de pe frunte, fiindcă năduşise de atîta vorbit.

— Şi? Am întrebat eu plin de curiozitate.

— Mai departe ce s-a întîmplat? ziseră într-un glas Bartolomeo şi Prinţesa Încîlceală.

— Păi... s-a spart farfuria —! Cum plutea, a căzut deodată jos, buf! şi s-a făcut cioburi.

— Şi?

— Şi zgomotul farfuriei care a căzut de pe noptieră a trezit-o pe Prinţesă şi aşa a luat sfîrşit visul ei cu muştar...

— Cum? Ce-ai spus pînă acum n-a fost decît un vis al Prinţesei Lisa? zise Pink.

— Înhîîî... — şopti greierul — şi imediat primi un dupac după cap de la şoricelul furios, care găsi de cuviinţă să comenteze astfel cele auzite mai înainte!

— Nu v-am spus eu că vă pierdeţi vremea de pomană, ascul- tînd pe unul despre care îţi dai seama, numai văzîndu-l, că nu poate relata nimic serios!

IX

Greierul nu catadixi să răspundă obrăzniciilor şoricelului, ci se aşeză pe trombonul său şi prinse a examina cu cea mai mare atenţie tavanul temniţei, tăcînd mîlc.

Un bondar ieşi din ungherul unde se pitiseră muzicanţii şi-i spuse lui Pink, arătînd spre greieraş:

— Îl cheamă Emanuel cel Nătîng. Dar n-a fost aşa întotdeauna. Odată, după un concert, a venit o libelulă şi i-a cerut un autograf. S-a îndrăgostit lulea de ea; dar libelula a dispărut şi el a rămas aşa... (şi zicînd „aşa”, bondarul făcu un semn cu degetul în dreptul tîmplei, vrînd să spună că, adică, s-a prostit niţel). Durante causa, durat effectus, mormăi el în continuare. Adică, pe latineşte: „Atît timp cît durează cauza, durează şi efectul”.

— Vrei să spui, glăsui Pink, că de atîta vreme e îndrăgostit de acea libelulă, care a dispărut fără a-i da nici o atenţie...

— Da! Nu i-a dat nici o atenţie — întări bondarul — deşi el i-a scris în autograf: „Vă iubesc la nebunie”.

— Ah! Cum a putut fi atît de crudă? lăcrimă greieraşul.

— Displace nasus tuus... bîzîi bondarul, băgîndu-i o oglinjoară în faţă şi precizînd: asta vrea să însemne pe latineşte „Nu ne place nasul tău”...

— Doctus cum libro — miorlăi Bartolomeo cu un rînjet furios adresat bondarului. Asta va să zică tot pe latineşte: „Savant cu cartea în mînă”. Dar aşa mai sînt denumiţi şi cei care, în loc să-şi exprime păreri proprii, debitează fraze tocite de prin cărţi!

— Hic, haec, hoc, horum, harum, horum — zbîrnîi bondarul pe nas, şi începu să ciupească furios coardele contrabasului său.

— Voiai să spui — am reluat eu discuţia, cînd bondarul s-a mai liniştit, că Emanuel a rămas, aşa, niţel aiurit, după întîmplarea cu libelula?

— Ah! nicidecum! Dar nici măcar n-am avut de gînd să spun aşa ceva, zise bondarul părînd foarte serios. Greieraşul ăsta nu-i aiurit deloc... Dar ştii, absolut deloc. Doar că a rămas de atunci cu o meteahnă ciudată. Mai tot timpul tace mîlc; iar cînd începe a vorbi, cel mai des nu face altceva decît să povestească visele celor din jurul lui. Înţelegi, cînd îi vine chef, începe să debiteze, aşa cum a înşirat adineaori, visul prinţesei Lisa, cea în al cărui castel ne aflăm. După cîteva clipe de tăcere, Bondarul adăugă: Da, da, nu mă îndoiesc deloc că tot ce-a povestit adineaori n-a fost decît visul Prinţesei Lisa...

— Atunci de ce îl cheamă Emanuel „Cel Nătîng”? fui eu curios.

— Ei, asta e o poreclă pe care a primit-o de la cei care nu ştiau de meteahna lui cu visele, şi credeau că greieraşul vorbeşte aiurea.

— Greieraşul ăsta îmi inspiră foarte mult interes — behăi ţapul Zaharia şi-l înşfăcă pe Emanuel, vîrîndu-l în traista sa. Îl iau sub oblăduirea mea.

Îmi va fi foarte folositor. Eu uit în general ceea ce visez, ori cred că e mare păcat ca în jurnalul meu cu întîmplări senzaţionale să nu-mi notez şi aventurile nemaipomenite prin care trec, de multe ori, în vis... Eu mă minunez de tot ce mi se întîmplă!

Atunci Pink găsi de cuviinţă să deschidă boticul său şi să în- şiruie următoarele:

— Să nu te laşi uimit de nimic, este aproape singurul mijloc care poate face pe om fericit şi să-l menţină astfel. Căci seninătatea — continuă Pink — este poate unicul drum care duce la fericire şi numai prin ea o poţi păstra.

Şoricelul îi lăsase pe toţi cu gura căscată, şi astă uluire venea de la faptul, de ce să-l ascund? că toţi îl credeau pînă atunci un prostănac. Văzîndu-se privit cu cea mai mare atenţie, Pink găsi de cuviinţă să continue:

— Aşa că eu nu mă mir de nimic de ceea ce văd în jurul meu. În schimb, caut să învăţ din greşelile altora...

— Cum? Cum? Ce vrei să spui? întrebă Bartolomeo.

— Păi asta studiem noi la şcoală, în clasa a şasea, în care cu onoare mă aflu. Avem o singură disciplină de studiu, care poartă denumirea de „AIGRA” — adică, „A învăţa din Greşelile Altora”.

Adică pe tot timpul şcolii, noi plecăm haihui prin lume, privim greşelile altora şi căutăm să ne deprindem a trage o învăţătură din ele.

— Trebuie să recunosc că voi, şoarecii, aveţi nişte obiecte foarte trăsnite la şcoala aia a voastră! rîse Bartolomeo.

— Dar ce? fu şi mai uluit Pink. Voi, motanii, nu studiaţi tot „AIGRA” în şcoală?

— Tţţ! Deloc! răspunde motanul. Află, că dacă voi şoarecii, studiaţi în timpul şcolii o singură disciplină, noi motanii buchisim de-a lungul tuturor anilor de şcoală o singură frază.

— O frază? O singură frază! În toţi anii din şcoală? Dar cum se poate asta? chiţcăi uimit şoricelul.

— Iaca, se poate. E o frază plină de înţelepciune, de aia, dacă vrei ţi-o şi spun, deşi bănuiesc că o cunoşti, e celebră: ,,Ce naşte din pisică, şoareci mănîncă”.

Auzind asta, Pink se înecă, mestecînd din grisina pe care i-o dăduse Bartolomeo, şi din care tocmai muşcase.

— Ce păcat, domnule, că mîncaţi bagheta aia, zise Emanuel. Dacă domnul motan ar fi putut să dirijeze orchestra noastră cu ea, am fi fost salvaţi!

— Zău? De unde ştii? întrebai eu, privindu-l furios pe şoricelul Pink, care ronţăia iar din grisină.

— Este aşa — începu să turuie greierul, pentru că brotacul Leonard, valetul Prinţesei Lisa, sau, cum i se mai spune, Prinţesa de Muştar, atunci cînd s-a apucat să facă baloane de săpun, spre a o distra pe stăpina sa, a observat că în fiecare balon se afla cîte o stafidă-cîntătoare; şi toate cele treizeci de stafide din cele treizeci de baloane de săpun făcute de Leonard executau o piesă muzicală nemaipomenit de frumoasă. Dar cînd baloanele s-au spart, stafidele au dispărut, iar Prinţesa Lisa a găsit motiv să plîngă şi să se bosumfle, strigînd că vrea să mai audă acea melodie minunată. Atunci Leonard ne-a chemat pe noi, care sîntem muzicanţii Prinţesei şi cîntăm la toate balurile ei — şi ne-a poruncit să interpretăm ceea ce auziserăm că interpretaseră stafidele-cîntătoare. Însă dirijorul nostru, aflînd că i se va tăia capul dacă nu va face treabă bună, a dat bir cu fugiţii. Prinţesa a bănuit că noi i-am fost complici ca să scăpăm de poruncă, şi l-am ajutat să fugă, fiindcă, de, fără dirijor nu putem cînta. Aşa că ne-a azvîrlit în temniţă, unde vom zăcea pînă vom găsi un dirijor cu care să interpretăm minunata melodie; abia atunci vom fi eliberaţi...

— E-te-te! se miră un cărăbuş flautist. I-a venit mintea la cap lui Emanuel? Vorbeşte despre ceea ce ni s-a întîmplat nouă aievea?

— Da’ de unde! îşi dădu cu părerea bondarul. Greieraşul nostru n-a făcut altceva decît să povestească visul lui Leonard, care, mi-a povestit chiar el, a visat tocmai cele ce s-au întîmplat la curtea Prinţesei Lisa.

X

— Totuşi, cine ar putea să ne lămurească, cum de am ajuns aici în temniţă, şi mai ales, cum am putea ieşi? întrebai eu.

— Da! da! asta aş vrea să ştiu şi eu — se răsti Prinţesa bătînd mînioasă din picior.

— „Ira furor brevis est” — adică, pe latineşte. „mînia este o scurtă nebunie”, medită cu glas tare bondarul.

— Eu deocamdată nu vreau să ies de aici, zise ţapul Zaharia. Mai am lucruri importante de notat în jurnalul meu.

— Emanuel a greşit îndrăgostindu-se de o libelulă oarecare, pe care a văzut-o din întîmplare şi despre care nu ştie dacă o va mai întîlni vreodată în viaţă. Oare ce învăţătură aş putea trage eu din greşeala lui? murmură Pink, rozîndu-şi mustaţa.

— Dacă aş face şi eu baloane — se gîndi bondarul — poate ar ieşi un clăbuc cu Stafidiţa-şefă în el; poate ar accepta de data asta să dirijeze, şi atunci...

— Altfel? „Consumatum est”, adică — „totul s-a sfîrşit”, sau, mai clar, sfîrşitul nostru va fi tragic! conchise bondarul. În temniţa asta vom putrezi!

— Dar eu zic, că mai bine decît să disperăm sau să vorbim aiurea, cum faceţi voi, începu Prinţesa Încîlceală...

Dar gîngăniile tocmai atunci începură să cînte un rock îndrăcit. Toţi prinseră a ţopăi. Ţapul Zaharia sărea cu barba în vînt; chiar Emanuel cel întristat ţopăia pînă în tavan. Pink şi Bartolomeo nu se lăsară mai prejos. M-am alăturat şi eu lor. Singură Prinţesa stătea deoparte, bosumflată.

Dar, deodată, pe cînd mă amuzam cît se poate de bine cu prietenii mei... mă pomenii parcă luat pe sus, şi mă trezii la uşa unui han. Ferestrele erau întunecate, nu se auzea nici un zgomot dinăuntru. După ce-am bătut vreun sfert de oră în poartă, mi-am dat seama de faptul că e puţin probabil să vină cineva şi să-mi deschidă. Mi-am pierdut orice speranţă de a dormi într-un pat în acea noapte (era beznă, şi picam de somn) sau de a mînca o friptură (eram leşinat de foame). M-am întins la uşa acelui han, hotărît să adorm cît mai curînd. Era cît se poate de clar pentru mine că această neplăcută întîmplare se datora Prinţesei Încîlceală care, se vede treaba că, plictisită fiind de acea temniţă, găsise de cuviinţă să-şi facă vînt cu evantaiul, folosindu-se de mîna stîngă şi dînd astfel timpul înapoi.

Mijeau zorile cînd uşa hanului se deschise cu un scîrţîit sinistru. Am sărit în picioare şi am dat nas în nas cu un omuleţ roşcovan, chior de un ochi, bărbos, în cămaşă de noapte şi cu o lumînare în mînă. Acesta mă privi crunt, apoi mă înhăţă de guler şi mă trase înăuntru, urlîndu-mi în ureche:

— În sfîrşit, ai venit! Hai mai repede, că n-avem timp!

Şi hangiul mă trase de mînă în bucătărie.

— Te vei deghiza în servitor al hanului — îmi spuse el. Apoi vei duce cîte un ceai în fiecare cameră şi, ai grijă, suspectează-i pe toţi, chiar şi pe prietenii tăi!

În timp ce mă deghizam în bucătar mă tot gîndeam: ,,Oare despre ce o fi vorba? Şi unde-or fi ceilalţi?”

— Nu uita: fii cu ochii în patru! trebuie să zăreşti pe undeva afurisita aia de cheie! repetă hangiul cel roşcovan.

Mi-era frică de el prea tare ca să-i mai cer lămuriri, aşa că am înşfăcat ceainicul şi tava cu căni, şi-am ieşit val-vîrtej din bucătărie. Urcînd spre camerele drumeţilor din han, am dat, pe cea de-a treisprezecea scară, de Pink şi Emanuel, care citeau din ziar.

— Hei? Ce faceţi aici? strigai, bucuros să-i reîntîlnesc.

— Salutare! chiţcăi şoricelul. Ştii, am observat că în ziarul de azi dimineaţă i-a apărut o poezie nătîngului ăstuia!

— Ce poezie? fui eu curios.

— Se cheamă „Cheia se află sub vapor”, spuse Pink cu un aer cît se poate de serios. Vrei să ţi-o recit?

Am dat din cap în semn că da, iar el începu:

„Cheia se află sub vapor,
Sub vapor, sub vapor, sub vapor,
E un mister mult mai uşor
Decît un nor,
Fiindcă ea
Se află
Sub vapor!
E un mister sîcîitor,
Sîcîitor, sîcîitor,
Dar pot să-l dezlege
Cei care vor
Acest mister îngrozitor.
Pe cinstea mea, nu-i în zadar
Cheia s-o cauţi chiar sub vapor
Am dat în scris şi la ziar
Cheia se află sub vapor...”
Semnat: Emanuel Cel Nătîng

— Vai de mine, spusei eu, această poezie mă pune pe gînduri. Hangiul chiar acum mi-a dat ordin să-i suspectez pe toţi cei pe care-i voi servi cu ceai, dar ştii, să-i suspectez pînă voi afla unde e ascunsă cheia. Poţi să mă lămureşti, dragă Pink, despre ce-i vorba?

— Stau şi mă întreb, ce te-ai fi făcut fără mine, băiete? Eu socot că a pleca într-o aventură-trăsnet, fără s-o fi citit mai înainte, este cu mult mai periculos decît a te duce la şcoală cu lecţiile neînvăţate.

— Dar de ce? întrebai eu.

— Pentru că cheia se află sub vapor — zise Emanuel, sughi- ţînd prin somn — căci adormise cu capul pe trombonul său.

— Fiindcă ţi se pot întîmplă fel de fel de lucruri neplăcute, continuă netulburat Pink. Tu nu vezi? Prinţesa dă mereu timpul ba înainte, ba înapoi; astfel că tu niciodată nu ştii unde te afli, ce ai de făcut, cine ţi-s duşmanii şi care-ţi sînt prietenii. Aşa că altă dată să ai în vedere: a pleca într-o aventură-trăsnet necitită, este curată nebunie, fiindcă...

— Fiindcă cheia se află sub vapor, murmură iar greieraşul prin somn, după care trase un sughiţ straşnic.

— Fiindcă te expui la tot felul de pericole!

— Am greşit — recunoscui eu — îmi pare rău pentru mine şi bine pentru tine!

— De ce-ţi pare bine pentru mine? se miră Pink.

— Păi ce, nu poţi să tragi o învăţătură din greşeala mea? îi sugerai. Astfel nu poţi spune că pierzi timpul de pomană, întovărăşindu-ne, ci că ai prilejul de a-ţi însuşi cît mai temeinic „Aigra”. Dealtfel, poate-mi spui şi mie ce învăţătură ai tras din greşeala mea.

Şoricelul îşi dădu ochii peste cap, începu să se plimbe cu paşi mari şi cu mîinile în buzunare; după ce medită niţel astfel, începu:

— Să-mi fie de învăţătură:
Într-o trăsnet-aventură
Necitit să nu dau zor...
Aici Pink se poticni; fîstîcit, ca un elev scos la tablă cu lecţia neînvăţată, bîiguia:
„Necitit să nu dau zor...
Aăăă... necitit să nu dau zor...”
— Cheia se află sub vapor, scînci iar Emanuel în somn, după un sughiţ straşnic.
— „Să-mi fie de învăţătură
Într-o trăsnet-aventură
Necitit să nu mă duc
Că-i pericol de bucluc”! îi sugerai eu şoricelului.
— Ah! Dacă te-ai face şoarece, ai lua precis premiul I la AIGRA!
— N-aş vrea să fiu şoarece pentru atîta lucru...
— Chiar să vrei, nici n-ai putea să fii numai pentru atîta lucru — zise niţel înţepat Pink, pe care se vede treaba că-l jignisem. În ceea ce mă priveşte, continuă el, a fi şoarece roz, eu cred că e încîntător, încîntător, încîntător!
— Cheia se află sub vapor, sub vapor, sub vapor — se auzi iar glăsciorul lui Emanuel.
— Dar lămureşte-mă, rogu-te, odată, ce mai e şi cu cheia asta? Şi cu hanul ăsta? Şi cu indivizii pe care trebuie să-i suspectez?
— Păi să vezi, începu Pink scărpinîndu-se în cap. Este vorba, dacă-mi amintesc bine ce-am citit, de misterul nr. opt, capitolul cu raliul.
Şi şoarecele îmi relată cam prea în amănunt acest capitol, ca să nu-l bănuiesc de data asta de răutate, mărturisindu-mi că în temniţă se făcuse că uitase conţinutul cărţii. Sau poate voise să-mi dea o lecţie de ce înseamnă să pleci necitit în aventură, arătîndu-mi că dacă n-ar fi fost unul ca el, aş fi intrat în buclucuri?
În orice caz, de data asta Pink îmi relată cum că în capitolul opt din romanul lui Mr. Kiulescu, este vorba despre un raliu.

Toţi cei din han (în afară de noi şase) luau parte la el şi trebuia s-o pornească la drum a doua zi dimineaţă. Iar hangiul care participa şi el, şi-a lăsat cheile de la automobilul său într-o cameră de lîngă bucătărie. Or, ieri după-amiază a observat că a dispărut cheia de la uşa acelei camere. Era vorba de o uşă foarte solidă, imposibil de deschis cu forţa. Hangiul mă rugase deci pe mine, Doru, să aflu unde putea fi acea cheie, de care era sigur că fusese dosită de unul din muşteriii săi, numai şi numai pentru a-l scoate din raliu.

— Spune-mi, te rog, dacă tot ai citit cartea, n-ai putea să-mi faci de pe acum cunoscut cine e făptaşul, unde e ascunsă cheia, ca să nu mă mai ostenesc atît?

— Zău — chiţcăi Pink făcînd o mutră cît se poate de spăşită — zău dacă-mi mai aduc aminte pasajul în legătură cu dezlegarea misterului cheii!

L-am bănuit iarăşi de reavoinţă pe nemernicul de şoarece roz, care se vede treaba că se distra pe seama mea, văzîndu-mă în încurcătură. Oricum, trebuia să fiu mulţumit şi de cît îmi spusese, pentru halul de ignoranţă în care plecasem în acea aventură-trăsnet.

— Ei bine, luai eu atunci o hotărîre eroică, mă voi duce să-i suspectez pe toţi. Am înţeles că şi prietenii noştri sînt în han; va trebui să-i suspectez şi pe ei.

Dar după o clipă de gîndire, am adăugat:

— De altfel, trebuie să te suspectez la fel de tare şi pe tine!

Şoricelul îmi răspunse cu uşoară ironie:

— Mda, noroc însă că ţi-am spus eu, de ce anume trebuie să mă suspectezi, altfel n-ai fi ştiut!

Am tras în sinea mea concluzia că avea perfectă dreptate, şi că măcar pentru atîta lucru şi tot trebuia să-l şterg de pe listă.

Şi-mi luai ceainicul şi tava cu ceştile de ceai, pregătindu-mă să plec.

— Stai, stai! — strigă Pink — dar nu-l iei şi pe Emanuel?

— Ce să fac cu el? zisei eu. Ce, nu auzi ce aiureli spune prin somn?

— Cheia se află sub vapor... se auzi glăsciorul greierului adormit.

— Ba eu nu cred că-i o aiureală, ceea ce zice el despre cheie. Bănuiesc că această idee cu „Cheia este sub vapor” e o frîntură din visul cuiva din han. Dacă ai afla despre cine e vorba, poate te-ai lămuri şi ce e cu cheia! Ai afla unde a dispărut!

— Crezi tu aşa ceva? făcui eu, nehotărît.

— Desigur! Doar ştii că Emanuel nu vorbeşte decît despre visele altora. Trezeşte-l şi ia-l cu tine prin camere, în timp ce serveşti ceaiul. El se va apuca şi va povesti probabil visele celor din camere. Iar cînd va începe să îndruge un vis despre cheie şi vapor, desigur, va însemna că te afli chiar în camera hoţului!

— Aha! Pricep! spusei eu şi, după ce-i mulţumii şoricelului pentru sfatul său bun, îl scuturai pe greier spre a-l deştepta şi-l aşezai pe tava cu cănile de ceai.

XI

În prima cameră am intrat cu foarte mare băgare de seamă. Mi-era teamă să nu-l trezesc pe cel dinăuntru. Dar am observat că patul era gol. Individul pe care trebuia să-l suspectez şedea căţărat pe dulap. Da, stătea acolo cu o mutră foarte liniştită şi ţinea în mînă un ciorap. M-am gîndit imediat că probabil s-a trezit cu noaptea în cap anume pentru a sta de veghe acolo, sus, după ce a dosit cheia pe undeva prin cameră.

— Mă iertaţi, domnule, dacă deranjez, dar o fac spre a vă aduce ceaiul. Observ că nu dormiţi, deşi abia au mijit zorile. Poate că nu v-a fost uşor să vă sculaţi atît de dimineaţă; dar aţi făcut-o deoarece ştiţi că „cine se scoală de dimineaţă, departe ajunge”. (Prin zicala asta meşteşugit strecurată în vorbele mele, voiam să fac o răutăcioasă aluzie la raliul care trebuia să înceapă peste cîteva ceasuri, şi din care el intenţiona, după cum îl suspectam eu, să-l scoată pe hangiu.)

— Într-adevăr, sînt în picioare de după miezul nopţii chiar; şi dacă vrei să ştii pentru ce, află că fac asta deoarece „cine ajunge departe, se scoală de dimineaţă”.

Mă privi o clipă cu seriozitate, şi continuă:

— De cînd am plecat de la castelul meu (ajungînd aici, îmi aruncă o carte de vizită), cu fiece zi de drum mă îndepărtez de el, şi cu fiece zi ce mă îndepărtez de el, mă trezesc tot mai dimineaţă. Cu cît ajung mai departe de el, cu atît mă trezesc mai de dimineaţă.

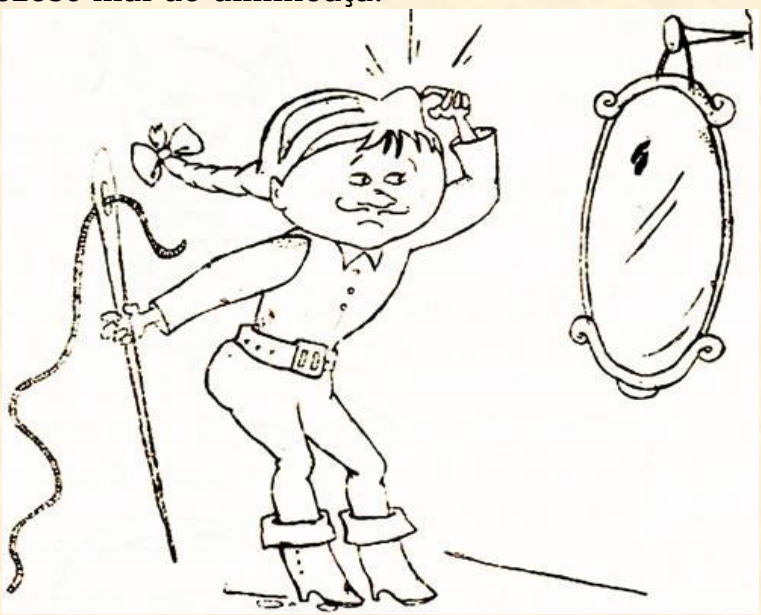

— Am venit, după cum v-am mai spus, să vă servesc ceaiul, domnule conte de Butonbleu — spusei eu, după ce-i citii numele pe cartea de

vizită. Socotiţi-mă nu numai umilul dumneavoastră slujitor, ci şi prietenul dumneavoastră; de aceea, mă puteţi ruga orice, ştiţi doar că prietenul la nevoie se cunoaşte. Aveţi nevoie de ceva? Vreţi să vă ajut la vreo treabă?

Şi spunînd acestea am început să mă învîrt prin cameră şi să trag cu ochiul, pe ici, pe colea, ca şi cum aş fi căutat vreo treabă de făcut prin acea cameră, ca de pildă — ordine în vreun sertar sau de cusut vreun nasture. Fireşte, tocmai atunci eu îl suspectam cît puteam de tare pe conte şi iscodeam prin toate ungherele după cheie.

Băgind de seamă că astfel cotrobăiam, el începu:

— Sînt încîntat, domnule, să vă socotesc prietenul meu. Tocmai luînd în considerare această calitate a dumneavoastră, mi-aş permite, să vă întreb, dacă aveţi nevoie de ceva din această cameră. Eu nu pot sta nepăsător, văzînd cum un prieten al meu se osteneşte să dea peste ceva de care are nevoie. Aşa că nu vă jenaţi, spuneţi despre ce e vorba, ce tot căutaţi prin cameră, mă rog, ce nevoie aveţi; că de, ştiţi doar proverbul ăla: „Află şi vei căuta”.

„Să fie nebun? Nu-mi prea pare — gîndii eu. Dar dacă nu-i ţicnit, oare ce urmăreşte punînd pe dos toate proverbele pe care i le spun? Oare asta o fi vreo meteahnă de-a lui?”

Şi, ca să-l încerc, m-am apropiat de dulap şi am grăit:

— Domnule, de multe ori m-am suit şi eu pe dulap cu ciorapii în mînă. Şi mai totdeauna am căzut. Sînt păţit, deci, şi, ca orice păţit, sînt priceput. De aceea mi-aş permite să vă dau un sfat: daţi-vă, rogu-vă, jos de pe dulap!

Contele de Butonbleu mă privi cu foarte mare tristeţe; clătina din cap, grav, şi parcă se pregătea să spună ceva.

— Da, domnule conte, întării eu, tot păţitu-i priceput.

Şi aşteptai cu nerăbdare, să văd cum va întoarce şi astă zicală pe dos. Într-adevăr, acesta îmi răspunse:

— Îmi permit să-ţi atrag atenţia, ca unui prieten ce spui că-mi eşti, că lucrurile se petrec exact pe dos: toţi care pricep, imediat o şi păţesc!

Cum spuse acestea, contele lunecă de pe dulap şi, căzînd jos, îşi făcu un cucui de toată frumuseţea. După ce l-am ajutat să se aşeze în pat, el mă mustră:

— Nu, nu cred că-mi eşti un prieten sincer; dacă ai fi fost cu adevărat, nu m-ai fi făcut să pricep, că ori de cîte ori te sui pe dulap, să-ţi ţeşi ciorapii, cazi. Fiindcă, desigur, ştiai la fel de bine ca şi mine, că tot ce pricepi, păţeşti!

I-am întins o ceaşcă de ceai, simţindu-mă oarecum vinovat, şi negăsind ce să-i răspund. Şi, mai ales, neştiind ce să cred despre el şi despre cele întîmplate.

— Sper că nu v-aţi lovit prea rău. Şi, mai ales, cred că această întîmplare neplăcută nu vă va face să renunţaţi la raliu. Fiindcă socot că asta ar trebui să faceţi, dacă ar fi să ţineţi cont de zicala „ziua bună se cunoaşte de dimineaţă”...

— Nu, nu, nu-i aşa! strigă contele de Butonbleu, „Dimineaţa se cunoaşte ziua bună”; adică, în orice dimineaţă faci cunoştinţă cu o nouă zi bună; aş mai adăuga — zise el zîmbind spre vîrful linguriţei sale — că dimineaţa poţi face cunoştinţă nu numai cu ziua bună, ci şi cu cîte un greier simpatic.

Emanuel, stătea în adevăr, în vîrful linguriţei şi-l privea fix.

— Dumnealui este Emanuel — îl prezentai eu — şi el prieten al domniei voastre, dacă veţi binevoi, să mă consideraţi pe mine, mai întîi, bunul vostru prieten. Ştiţi zicala: prietenul prietenului meu. este şi prietenul meu.

— Hm, de asta nu prea am auzit — mă contrazise contele, dar ştiu că întotdeauna prietenii mei au fost prietenii prietenilor mei. Dumneata ce părere ai? îl întrebă el pe greier.

— Cine s-a fript cu iaurt, suflă şi-n ciorbă — şopti Emanuel, privind trist în tavan.

— Ah! Ah! Ah! strigă fericit contele — cu cîtă înţelepciune vorbeşti!

Spunînd acestea, îşi plesni palmele; patul se cutremură, la fel şi ceaşca, astfel încît greierele era cît pe ce să pice din vîrful linguriţei în ceai.

— Ce-ar fi să te dai jos de acolo? îi strigai eu înspăimîntat. Erai gata să cazi; dar asta n-ar fi

singura nenorocire care ţi s-ar fi putut întîmpla; dacă ai fi căzut, puteai să te opăreşti, ba mai mult să te îneci. Şi asta deoarece o nenorocire nu vine niciodată singură.

— De fapt, judecînd mai adînc lucrurile — spuse Emanuel privind spre ceaiul din cană — a cădea de pe linguriţă încă nu-i nici o nenorocire. Apoi ceaiul e aproape rece, astfel că nenorocirea de a fi opărit nu există. Singura nenorocire ce m-ar pîndi ar fi cea de a rnă îneca în cana de ceai. Da, asta e singura nenorocire care mă pîndeşte cu adevărat, stînd aici, repetă el cu voce stinsă.

— Atunci de ce nu te dai mai repede jos de pe amărîta aia de linguriţă? strigai eu înfuriat.

— N-are nici un sens să-mi fie frică şi să mă dau jos — răspunse el calm. Şi asta, fiindcă doar ştii proverbul: „O nenorocire dacă-i singură, nu vine niciodată”; ori tocmai mai înainte ţi-am

atras atenţia că, stind cocoţat aci pe linguriţă, nu mă pîndeşte decît o singură nenorocire.

— Da, da — îl îngînă satisfăcut contele, mîngîindu-şi bărbia — o nenorocire singură nu vine niciodată.

„Nebuni, nebuni de legat!” îmi spusei eu, trîntindu-mă exasperat într-un fotoliu. După ce mă mai liniştii, îi explicai contelui că Emanuel are darul deosebit de a povesti visele celor din jurul său, pregătind astfel prilejul de a-i sugera greierului, cu cel mai firesc aer din lume:

— Poate ne spui ceva despre visul de azi-noapte al domnului, ca să-şi dea şi el seama de talentul tău...

— Nu cred că am ce spune în această privinţă — răspunse Emanuel, lăsîndu-mă mut de uimire. Asta fiindcă, ar trebui să ştii şi tu. Întotdeauna, contele este visat, nu visează. Cu mălaiul se întîmplă la fel.

Auzind acestea, am fost atît de uluit, încît nu m-am simţit în stare să mai scot o singură vorbuliţă; şi cred că în clipa aceea mă uitam cu o mutră cît se poate de tîmpă la dragul meu greieraş.

— Da, asta aşa e — întări contele vorbele greierului.

Şi spunînd aceste cuvinte, îl aşeză uşurel pe Emanuel pe o pernuţă şi începu să mestece cu linguriţa în ceai.

— Mălaiul nu visează niciodată, dar e visat de vrăbii — îmi explică Emanuel. La fel şi contele de Butonbleu, nu visează niciodată...

Aici contele închise ochii, surîzînd aprobator, şi sorbi o înghiţitură de ceai.

Poate că toată această năstruşnică conversaţie ar mai fi durat, dacă nu m-aş fi amestecat eu, ca un neghiob, dîndu-mi cu părerea.

— Vrei să zici cumva, dragă Emanuel, că baronul e visat de vrăbii?

— Afară! Afară din camera mea! strigă înfuriat contele, căruia cele spuse de mine, se vede treaba, nu-i conveneau deloc.

Abia am apucat să-l pun pe Emanuel pe tavă şi să ies pe coridor; după mine ieşi, zburînd, ceaşca de ceai, care se sparse de peretele din faţă.

— Sper că încercarea asta nefericită nu te-a speriat atît de mult încît să nu mă mai ajuţi în căutarea cheii, m-am adresat eu lui Emanuel. Dacă o să ne dăm silinţa, desigur că în cele din urmă o să o descoperim. Ştii doar vorba ceea: „Caută şi vei găsi”.

— Ci nu-i deloc aşa! strigă contele, iţindu-şi capul pe coridor (probabil că ne ascultase cu urechea lipită de uşă). Nu-i deloc aşa, ţi-am mai spus odată, ci altfel: ,,Cine găseşte, caută!” Poate vrei iar să spui că n-am dreptate?!

— Aveţi perfectă dreptate — se grăbi să-i răspundă Emanuel, pesemne de frică să nu-l jignesc eu iar cu vreun răspuns neghiob. Este o vorbă cît se poate de înţeleaptă şi de multe ori mi-am dat seama pe pielea mea de adevărul ei.

— Ce vrei să spui? fui eu curios. Asta chiar că n-o înţeleg deloc. Auzi. cine găseşte, caută! Hm!

— Păi — îmi spuse greierul, privind trist în ochii mei — crezi că nu-i aşa? Vorba asta spune, pe scurt, că cine CAUTĂ nod in papură, ceartă GĂSEŞTE! Ori poate vrei să spui că e altfel?

— Recunosc că ai dreptate, dacă tălmăceşti astfel cele spuse. Dar atunci, înseamnă că toate proverbele de mai înainte, ce le-am auzit spuse pe dos, degeaba mi s-au părut fără înţeles. Cred că trebuie să mai meditez la ele, spre a le găsi miezul, ce zici?

— Aşa să faci — mă sfătui Emanuel, cu seriozitate. Fiindcă totdeauna se întîmplă astfel:

oamenii deştepţi scot din baltă pietroaiele nezvîrlite de nebuni!

Mi-am dat seama imediat că greierele glăsuise iarăşi un proverb pe dos, dar eram prea uluit ca să-mi adun gîndurile şi să înţeleg despre ce o fi vorba. Am hotărît să las pe mai tîrziu meditaţiile asupra conversaţiei ciudate ce o auzisem, şi m-am grăbit să-mi iau un rămas bun cît se poate de politicos de la simpaticul conte de Butonbleu.

— Mi-a făcut o foarte mare bucurie cunoştinţa cu dumneavoastră, mă adresai eu acestuia. Sînteţi o persoană foarte simpatică, iar discuţia cu dumneavoastră este o adevărată plăcere. Voi reveni mai tîrziu, spre a sta mai mult de vorbă, şi a ne cunoaşte mai bine. Acum îmi este imposibil să rămîn: dar, vorba ceea, „mai bine mai tîrziu decît niciodată”.

— Aiurea! strigă furios contele de Butonbleu. „Mai bine niciodată, decît mai tîrziu”.

Şi cu zicala asta nemaipomenită, îmi trînti uşa în nas.

XII

Am mai vizitat cîteva camere, dar Emanuel nu a povestit nici un vis care să mă fi interesat în mod deosebit. În cele din urmă, cu o ultimă speranţă am intrat pentru a da ultima cană de pe tavă celui care locuia în ultima cameră de pe holul ultimului etai al hanului. După ce am bătut în uşă fără a primi un răspuns, am intrat, şi pe cine credeţi că am văzut? Pe Stafidiţa-şefă în persoană. Dormea într-un fotoliu, în halat roşu şi cu papucii în picioare.

Emanuel făcu o săritură de pe tavă, drept pe moţul scufiţei ei, şi acolo începu să turuie. Mi-am

închipuit imediat că greierul relata tocmai ceea ce visa atunci Stafidiţa, aşa că am ascultat cu cea mai mare atenţie.

„Se făcea că Stafidiţa-şefă, în fruntea cîrdului său de stafide călătoare, tocmai zbura deasupra Oceanului Ceaiului-de Mac. Stafidele veneau din ţările unde călătoriseră, trimise de Mr. Kiulescu, pentru a afla noi cîntece. Erau tare obosite de drum şi pe deasupra li se făcea din ce în ce mai somn. Întotdeauna cînd zbori sau pluteşti peste Oceanul Ceaiului-de-Mac ţi se face un somn teribil. Deodată stafidele zăriră o corabie; cu învoirea Stafidiţei-şefe aterizară pe catargele corăbiei... şi aţipiră. Din nefericire, aceea era o corabie de piraţi, care puseră mîna pe stafide şi le... încozonăciră. Vă închipuiţi ce jale pe stafide, cînd se treziră şi se pomeniră întemniţate într-un cozonac! Începură să plîngă şi să se vaite amarnic:

Vai de noi, vai, ce-am păţit!
Pe catarg am adormit
Şi piraţii ne-au răpit
Şi ne-au încozonăcit!

Singură, Stafidiţa-şefă adormise cu uriaşa sa valiză în braţe, aşa că nu fu încozonăcită, deoarece cozonac umplut cu stafide s-a mai pomenit, dar cozonac umplut cu valize, ba.

Cînd se deşteptă din somn, Stafidiţa-şefă văzu că se află în faţa a treisprezece piraţi.

— Vom elibera pe cele douăzeci şi nouă de stafide din cozonac, dacă ne dai nouă comoara din valiză. Sîntem siguri că e plină cu pietre preţioase.

— Îmi pare foarte rău, dar valiza mea e plină doar cu note muzicale. Am aici cîteva caiete de muzică pe care am notat ultimele cîntece la modă, adunate în călătoria din care tocmai ne întorceam.

— Hm! Hm! Chiar n-ai rubine şi smaralde acolo? făcu neîncrezător mai marele piraţilor. Deschide valiza, să vedem!

— Ah, aş deschide cu cea mai mare plăcere valiza, domnilor piraţi, dar nu se poate!

— De ce să nu se poată? strigară piraţii în cor.

— Nu se poate, fiindcă nu am cheia de la această valiză!

— Bine, bine, n-o ai la tine, dar poate ştii cumva unde se află...

— Degeaba v-aş spune eu unde se află, pentru că voi tot n-aţi putea-o lua.

— Hei, hei, nu ne du cu vorba
Şi ne spune imediat
Unde ai dosit, tu, cheia,
Ce valiza a-ncuiat.
Unde ai dosit, tu, cheia,
Să aflăm vrem imediat,
Unde ai dosit tu cheia?
Şi de nu ne spui îndat',
Ori nu zici adevărat,
Cît ai spune „mama mia"
Cozonacul l-am mîncat!

cîntară piraţii în cor, ţopăind în jurul Stafidiţei-şefe.

Atunci Stafidiţa-şefă începu şi ea să cînte:

Eu vă spun, nu e secret,
Că zău, nu-i deloc uşor
Să deschizi valiza asta:
Cheia ei e sub vapor!
Este sub vapor... şi basta!
Eu vă spun, nu e secret!

Atunci piraţii toţi se repeziră să privească peste punte, spre adîncurile Oceanului Ceaiului-de-Mac.

Ce păcat, că nu-i uşor
Să deschizi valiza asta,
Cheia ei e sub vapor,
Este sub vapor şi... basta!

cîntau ei, şi priveau lăcrimînd, valurile oceanului.

Şi nu ştiu cum se înghesuiră ei peste punte, să privească la valurile oceanului, pe al cărui fund se afla cheia valizei, că, deodată, corabia se răsturnă. Nimerind în apă, cozonacul în care se aflau încozonăcite stafidele se udă, şi astfel ele se putură dez- cozonăci. Se strînseră toate în cele din urmă pe valiza în care se aflau foile cu ultimele cîntece la modă, adunate în călătoria din care veneau.

— Ce bine ne pare că am scăpat din cozonac şi că nu ne-am înecat în ocean — ziseră ele Stafidiţei-şefe. Dar ce trist că nu vom putea cînta domnului Kiulescu ultimele cîntece la modă, fiindcă n-o să putem deschide valiza asta. Dar oare cum de-a ajuns cheia sub vapor?

Atunci Stafidiţa-şefă începu să cînte:

E-un mister sfîşietor,
N-oi pricepe pînă mor
Ăst mister îngrozitor:
De ce-i cheia sub vapor,
De ce-i cheia sub vapor?

Aici Emanuel se opri. Visul se sfîrşise. Stafidiţa-şefă clipi din ochi si se trezi.

— Să ne mărturiseşti imediat: ce-ai făcut cu cheia? îi spusei eu, înainte ca ea să se dezmeticească. Sînt sigur, după cele ce ai visat, că tu ai dosit cheia pe care o caută hangiul.

— Care cheie? clipi uimită Stafidiţa.

— Cheia de la camera în care hangiul a lăsat cheia, de la maşina sa.

— Habar n-am de nici o cheie!

— Ba sînt sigur că ai! Eşti singura din han care a avut un vis în legătură cu această cheie, pe care o tot căutăm!

— Dar mă rog, de unde ştii ce visez?

— Uite că ştiu şi cu asta basta!

Cred că aş fi stat să mă cert mult şi bine cu Stafidiţa-şefă, dacă n-ar fi intervenit şoricelul Pink.

Intrase în cameră şi ascultase tot ce vorbise Emanuel.

— Ei, bine, începu el, poate îmi permiteţi să dezleg eu misterul, deşi în carte scrie că tu îl dezlegi. Dar deoarece, conform cărţii, asta trebuie să se întîmple mult mai tîrziu, îmi permit să intervin, fiindcă vreau să plecăm în raliu mai repede. De altfel, Bartolomeo a făcut iar o trăsnaie cu jobenul lui cel nenorocit, aşa că oricum, mi se pare, vor interveni schimbări în desfăşurarea evenimentelor.

— Aştept cu nerăbdare să-mi dezlegi misterul — am spus eu.

— Ei bine, vă voi explica mai întîi de ce a visat dumneaei precum că „cheia se află sub vapor”. Poate nu ştiţi că Stafidiţa- şefă este dirijorul orchestrei personale a domnului Kiulescu. Aceste stafide sînt cîntătoare, pentru că au talent muzical, şi sînt călătoare, pentru că pleacă din cînd în cînd în ţările muzicale, spre a învăţa noi cîntece. Dintr-o astfel de călătorie tocmai se întorceau acum, şi au poposit la acest han. Stafidiţa-şefă se teme grozav ca să nu-i fure cineva valiza în care se află notele muzicale ale ultimelor cîntece culese din călătoria lor.

— Asta aşa e — aprobă Stafidiţa. Dar am pus valiza bine...

— Da, ai pus-o bine, sub pat, dar vezi că ea a dispărut. Te-ai uitat să vezi ce mai e acolo, apropo? rîse şoricelul, pe sub mustăţi.

La aceste vorbe, Stafidiţa holbă ochii mari, se repezi să se uite sub pat, după care se lăsă să cadă pe covor. Îngăimînd:

— Nu se poate!

— Ce palpitant, nu? zîmbi Pink, spre mine. Două mistere, pe care ar trebui să le dezlegi: misterul valizei şi misterul cheii...

Uite despre ce este vorba. Stafidiţa-şefă este somnambulă; astă-noapte, adormise cu grija valizei. S-a trezit pe la miezul nopţii şi

somnambulă fiind a coborît cu valiza în camera de jos, unde hangiul lăsase cheia de la maşina sa pe masă. A pus acolo

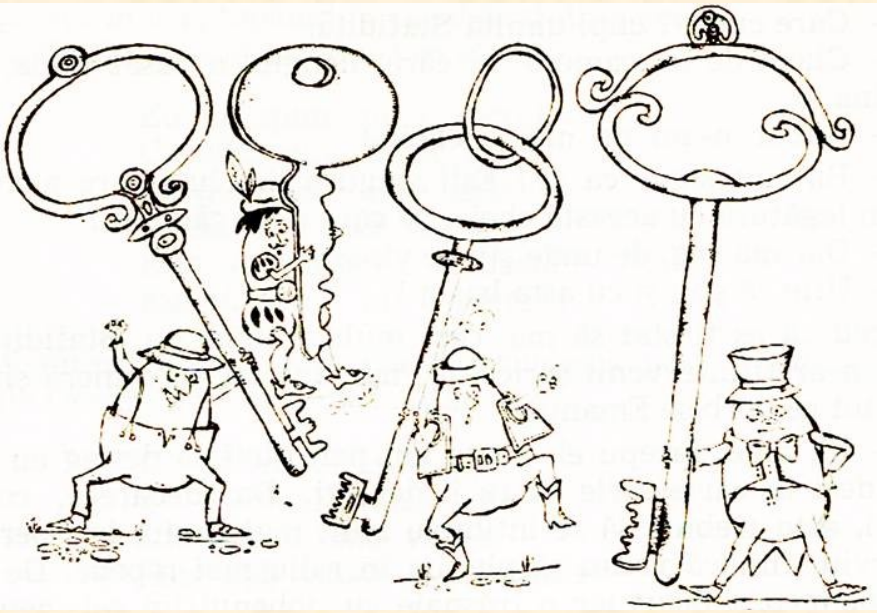

valiza pe un dulap, apoi a încuiat acea cameră, fiindcă cheia se afla în uşă.

Aici Pink tăcu enigmatic.

— For-mi-da-bil! strigarăm cu toţii în cor. Dar atunci, unde se află cheia de la valiză?

— Cheia de la valiză se află în ciorapul Stafidiţei-şefe, iar cheia de la camera în care se află valiza, cît şi cheia de la maşina hangiului...

Aici Pink iarăşi tăcu; Stafidiţa-şefă murmură:

— Hai, spune te rog, unde e? Eu, zău, că nu-mi amintesc nimic!

— Nici n-ai cum! Un somnambul nu-şi aduce niciodată aminte ce face atunci cînd umblă noaptea în somn. Aşa că eu îţi voi spune imediat că... acea cheie se află sub vapor!

Am rămas cu toţii cu gura căscată. De fapt, nu chiar toţi, ci numai eu şi Stafidiţa. Emanuel se mulţumi să fredoneze:

E-un mister foarte uşor
Cheia este sub vapor!

Cheia se afla într-adevăr sub vapor. Era vorba de un vaporaş făcut din carton şi scoici, un bibelou ce se afla pe o măsuţă, care măsuţă se găsea în holul din faţa camerei în care hangiul îşi lăsase cheia pe masă.

Aflînd toate astea de la şoricelul Pink, am simţit că mi se face capul calendar, şi mi-am spus că am avut mare noroc că a venit şi el cu noi în călătoria noastră, deoarece faptul că citise cartea, ale cărei peripeţii deveniseră aievea, îmi uşura mult rolul de erou principal, care avea menirea de a dezlega toate aceste mistere încîlcite cu chei sub vapoare şi stafide somnambule.

Am coborît cu toţii val-vîrtej în hol, ne-am dus la măsuţa cu pricina, am ridicat vaporul sub care fusese pusă cheia... dar cheia nu era nicăieri.

Toţi am fost cît se poate de dezamăgiţi şi era să-l luăm la bătaie pe şoricel. Dar acesta se jură că tot ceea ce ne spusese era adevărat, că lucrurile se petrecuseră întocmai aşa cum le zugrăvise el.

— Însă acum a sosit momentul să vedeţi ce-a mai scris ţapul Zaharia, interesant, în jurnalul său!

Ne-am repezit atunci cu toţii în camera lui Zaharia. Pe pat se afla jurnalul său; l-am deschis şi am văzut că făcuse următoarea notiţă în dimineaţa acelei zile:

„Formidabil! Motanul şi-a reparat jobenul! Am ocazia ca pentru prima oară în viaţă să-mi doresc orice şi să şi capăt imediat. Plec chiar acum să-i fac o vizită!”

Aţi remarcat, sper, că de vreo jumătate de oră ne repezeam de colo, colo, ca năucii. Sosise acum momentul, după cum vă daţi seama, să ne ducem în camera motanului.

Acesta se plimba fericit, cu jobenul pe-o ureche, fluierînd şi învîrtind o cheie pe degete.

— Nu-i cumva cheia pe care-o căuta hangiul? strigarăm noi, după ce-l înconjurarăm.

— Ba cum să nu —! miorlăi el mîndru. Acum zece minute am pus mîna pe ea. Voiam să vă fac o surpriză.

— Deh! zise Emanuel, ca pentru sine. Şi aş fi putut să jur că cheia se afla sub vapor!

— Păi, sub vaporul de scoici, acolo era, interveni Pink. Dar cum Bartolomeo tocmai şi-a reparat jobenul, s-a gîndit să ne dea o mînă de ajutor, şi a comandat cheia, jobenului său fermecat. Astfel cheia a ajuns de sub vapor, în joben.

— Ei, totul e bine cînd se termină cu bine! spusei eu, fericit că am ieşit cu faţa curată din atîtea mistere. E timpul să-l anunţăm pe hangiu şi să plecăm în raliu.

Pink şi Stafidiţa se duseră să-i înmîneze cheia hangiului.

— Dar cum de ţi-ai reparat jobenul? am fost eu curios să-l întreb pe motan.

— Dintr-o greşeală. Comandasem iarăşi clătite cu dulceaţă de căpşuni, dar în loc de acestea a ieşit reparatorul de jobene fermecate.

— Aha! făcui eu... Şi... cu ţapul Zaharia, ce se mai aude?

— Ah, ţapul? A vrut să-i scot din joben o rachetă care decola spre planeta Întîmplărilor Nemaipomenite. Din păcate, a fost atît de grăbit să zboare cu ea, că a dispărut, pare-mi-se, fără jurnal...

— Eh, nu-i nimic, am spus eu. Decît cu jurnal şi fără întîm- plări nemaipomenite, mai bine cu întîmplări nemaipomenite şi fără jurnal!

XIII

Şi uite aşa am plecat în raliu. Hangiul ne-a dat maşina promisă, în care m-am suit eu şi Prinţesa Încîlceală. Motanul a scos din jobenul său altă maşină de raliu, în care a pornit la drum el, cu şoricelul Pink şi cu greieraşul Emanuel Cel Nătîng.

Era un raliu foarte interesant; anume, era un raliu pe bază de cuvinte încrucişate. La fiecare sută de km. eram opriţi de către o barieră, care nu se ridica decît dacă dezlegam un punct dintr-un careu de cuvinte încrucişate. Astfel, la prima barieră, un domn ne-a înmînat o hîrtiuţă pe care era scris „Cel mai mincinos dintre baroni”. Dedesubtul acestor cuvinte se aflau zece pătrăţele, pe care trebuia să le umplem corect, ca să putem trece mai departe. Dar, cum n-am ştiut, nici eu, nici Prinţesa, să facem acest lucru, a trebuit să intrăm pe poarta castelului care se afla chiar lîngă barieră, ca să aflăm cine era cel mai mincinos dintre baroni. Aşa era regula raliului la care participam. Bartolomeo şi Pink au ştiut să descifreze acest mister, aşa că au fost lăsaţi să treacă. I-am zis Prinţesei că, imediat ce-o să dau ochii cu ei, n-o să mă sfiesc să-i spun şoricelului că este un neruşinat, de vreme ce profită de faptul că a citit cartea „Treisprezece mistere la miezul nopţii” şi ştie, probabil de acolo, cine este cel mai mincinos dintre baroni. La care Prinţesa mi-a răspuns că nimeni nu mă împiedica nici pe mine să citesc cartea înainte ca ea să devină aventură-trăsnet. „Unde mai pui, adăugă ea, se pare că mulţi ştiu despre cine-i vorba, şi fără să citească”. Spunînd „mulţi” ea se referea, fireşte, la ceilalţi participanţi ai raliului care, spre ciuda mea, completau fără nici o greutate cele zece pătrăţele de pe bileţelul ce li se înmîna la barieră şi treceau mai departe.

XIV

Baronul cel mai mincinos din lume ne primi pe terasă, unde tocmai îşi lua cafeaua.

— Îmi pare foarte rău că veţi pierde, probabil, raliul din cauza mea, dar n-am ce vă face. Sînt un personaj celebru, sînt cel mai mincinos baron din lume, şi ar fi trebuit să ştiţi care este numele meu.

— Sînteţi, într-adevăr, cel mai mare dintre mincinoşi? fui eu curios. În cazul acesta trebuie neapărat să reţin numele dumneavoastră!

— Dacă-ţi spun! chicoti baronul, cu nasul în ceaşca de cafea. Spun numai minciuni toată vremea. Mint de-ngheaţă apele!

— Vezi? mă întorsei eu spre Prinţesă. Recunoaşte că minte?

— Eu nu sînt prea lămurită care este adevărul în povestea asta! spuse ea. Adică stau şi mă întreb dacă un mincinos, atunci cînd spune că minte, minte sau spune adevărul. Asta tocmai pentru că este un mincinos...

— Nu pricep unde vrei să ajungi! am replicat eu.

— Nici eu! făcu baronul.

— Păi e simplu; dacă e mincinos cu adevărat, şi spune că minte, atunci înseamnă că minte cînd spune că minte, şi atunci nu minte; ori dacă nu minte, înseamnă că nu e mincinos; de unde pot trage concluzia că, nefiind mincinos, spune adevărul atunci cînd afirmă că minte, deci el minte cu adevărat. Dacă minte cu adevărat atunci cînd spune că minte, înseamnă că este mincinos; însă dacă este un mincinos, înseamnă că minte atunci cînd spune că minte; adică, nu minte de fapt. Ori dacă nu minte, înseamnă că

nu este mincinos — deci dumnealui nu este nici măcar mincinos, darămite cel mai mare mincinos din lume. Aşa că noi ne-am oprit fără rost din raliu, spre a veni aici ca să aflăm numele său, de vreme ce nu el este cel mai mare baron mincinos din lume.

Baronul se înecase cu cafeaua, ascultînd cele grăite de Prinţesă. Eu am rămas uluit, mut de uimire. Aşa că, deoarece nici unul din noi doi, din motive temeinice, n-a putut să scoată vreo vorbă, se lăsă o tăcere pe care Prinţesa o socoti drept semnul victoriei sale.

— Vrei să spui că nu sînt cel mai mincinos dintre baroni? Dar asta este o minciună mai mare decît cele mai gogonate minciuni, pe care le-am grăit eu vreodată! bătu din picior baronul.

— Dacă n-am dreptate, dovedeşte-mi contrariul celor ce-am spus mai înainte!

— Mi-e foarte greu să-mi aduc aminte toate cele care le-ai înşirat mai înainte în legătură cu mine, aşa că nu pot să te contrazic! Dar asta nu înseamnă că nu pot, fiindcă nu am dreptate, sau că nu pot, fiindcă tu ai dreptate...

— Adevărul este că tu nu poţi să dovedeşti nici că am dreptate, nici că n-am; deci nu poţi să dovedeşti nimic, aşa că taci din gură, se oţărî Prinţesa. N-am timp de pierdut. Dă-ne numele tău, să-l scriem aici în pătrăţelele astea şi să ne putem continua raliul!

Baronul scoase un carnet din buzunar, scrise ceva pe el, apoi ne întinse foaia, fără a scoate nici un cuvînt. Se vede treaba că Prinţesa Încîlceală îl supărase rău de tot, de vreme ce renunţase la obiceiul lui de a debita minciuni.

Ne-am luat rămas bun de la el şi ne-am aşezat pe o bancă, lîngă castelul său, unde am citit bileţelul pe care ni l-a dat şi care conţinea următoarea poezie:

Mărar eu mi-am sădit în buzunare,

Un tigru şi-o balenă-mi fac nani în sertare;
Nu mă hrănesc la prînz decît cu-n blid de apă.
Castelul meu e construit din foi de ceapă,
Hogeagul său se-nalţă pîn'la lună, şi cu-al său fum,
Hlizindu-se pe drum —
Adesea o afumă...
Unde m-aş duce, toţi mă ştiu prea bine:
Sînt cel mai mare mincinos şi am un nume
E lesne de ştiut şi demn de reţinut;
căci se termină...

Nu spun cum! Mă ţin mereu de glume!

— Tu pricepi ceva? spuse Prinţesa Încîlceală după ce citi minciunile pe care le înşirase baronul pe hîrtie.

— Sînt mai mult ca sigur, am spus eu după ce am meditat puţin, că dacă luăm în considerare numai prima literă de la fiecare vers, vom afla numele baronului „Münchhausen".

— Aha! făcu bucuroasă Prinţesa Încîlceală. „Münchhausen” este cel mai mincinos baron din lume.

Am completat astfel pătrăţelele; atunci am fost lăsaţi să plecăm mai departe în raliu.

XV

Probabil că urmau nişte aventuri interesante; dar Prinţesa n-a avut răbdare şi iar şi-a făcut vînt cu evantaiul, dînd timpul înainte. Ne-am trezit cam spre sfîrşitul povestirii. Mi se pare că bariera la care ne oprisem (după această vînturare a timpului) era ultima înaintea liniei de sosire. Aşa că eram foarte fericit să vad că aveam şansele egale cu toţi ceilalţi participanţi la raliu, deoarece toţi fuseseră opriţi. Nimeni nu putuse încă să dezlege ultimul punct al cuvintelor încrucişate. Făcuseră toţi roată în jurul Prinţesei Lisa. Ultima barieră se afla chiar lîngă castelul ei şi căutau răspunsul corect. Cînd ne-am alăturat şi noi grupului, căpătarăm de la Prinţesă o foaie pe care se afla scris:

„Pt. aflarea necunoscutei extr. răd. din 87”. Iar dedesubtul acestei ciudate fraze se aflau 7 pătrăţele.

— Ei? Te-ai gîndit? Ce înseamnă asta? îl întrebă nerăbdătoare Prinţesa Lisa pe hangiu.

— Păi... eu cred că înseamnă „Comoară”, zise acesta. Cred că textul vrea să însemne că trebuie să extragem rădăcinile (extr. răd.) a 87 de copaci din jurul nostru (din 87) — adică să săpăm la rădăcina lor, şi vom afla „necunoscuta”, adică, anume, „comoara”.

— N-a ghicit! izbucni în plîns Prinţesa Lisa. Să i se dea o pedeapsă! Ah! Da! Îi voi da chiar eu pedeapsa, imediat!

Hangiul îngenunchie în faţa Prinţesei, tremurînd de frică, să afle pedeapsa ce-i va fi hotărîtă.

— Să conjugi de 87 de ori verbul „Patrocle”! decise Prinţesa.

Hangiul stătu cîteva secunde pe gînduri, apoi începu:

— Eu patroclez, tu patroclezi, el, ea patroclează. Noi patro- clăm, voi patroclaţi, ei, ele patroclează...

Şi tot aşa de 87 de ori.

Veni apoi rîndul motanului Bartolomeo. Acesta susţinu o teorie foarte întortocheată, pentru a ne convinge că respectiva frază vrea să însemne „ŞOARECE” (şapte litere); iar extr. răd. din 87 după părerea sa trebuie să însemne că opt zile din şapte, o persoană necunoscută roade extraordinar — ce? „Caşcaval”, fireşte, din opt litere! Care persoană nu poate fi decît un „şoarece”!

Şoricelul Pink, pornind de la teza emisă de motan, crezu de cuviinţă să socoată că respectiva frază însemna „SLĂNINĂ” (şapte litere); este ceva bun de ros, să tot rozi din ea opt zile din şapte, şi s-o rozi să nu mai rămînă nimic, astfel ca atunci cînd vine motanul, să nu mai fi rămas nici o firimitură din ea, aceasta devenind pentru el o extraordinară necunoscută („...aflarea ne-cunoscutei”).

Ca să nu mă mai întind mult cu vorba, vă spun că şoricelul Pink şi motanul Bartolomeo au primit şi ei cîte o pedeapsă. Anume, primul a trebuit să scrie de 87 de ori „N-am să mă mai gîndesc toată ziua la slănină, că am să mă prostesc”, iar al doilea tot de 87 de ori: „Dacă voi mai da vina pe şoareci, va trebui să-i învăţ să toarcă” — ameninţare care-l distră grozav pe Pink.

Cînd veni rîndul brotacului Leonard, aflarăm că el socotea că trebuie să scrie în cele şapte

pătrăţele cuvîntul „ORĂCĂIT” (a folosit, de asemenea, o demonstraţie cît se poate de aiurită, din care nu-mi mai amintesc decît faptul că din 87 de broaşte care orăcăie, cea care tace va rămîne extraordinar de necunoscută).

Brotacul Leonard, văzînd că prinţesa Lisa nu este mulţumită nici cu răspunsul lui şi plînge de supărare, se hotărî să-i facă 87 de baloane de săpun, pentru a o distra. Dar, primele 29 de baloane au ieşit avînd cîte o stafidă cîntătoare în ele; în cel de-al 30-lea se afla Stafidiţa-şefă, care începu să dirijeze orchestra de stafide, pentru interpretarea unei frumoase melodii. Treptat, baloanele se sparseră, iar stafidele dispărură.

— Mai vreau! bătu din picior Prinţesa Lisa. Să vină orchestra de gîngănii!

Aceasta apăru imediat; se aflau în ea şi Emanuel şi bondarul latinist. M-am temut pentru soarta lor, pentru că îmi aminteam că, după cum spunea povestea, ei nu vor şti să interpreteze cîntecul stafidelor şi vor fi zvîrliţi în temniţă.

Dar Emanuel, parcă ghicindu-mi gîndurile, îmi făcu din ochi şi îmi strigă:

— Ehei, n-avea nici o grijă, nu vom fi mult timp despărţiţi! În curînd vei ajunge şi tu în temniţă, alături de mine!

Mi-am adus aminte că, de cum plecasem în aventura-trăsnet, mi se întîmplase ceea ce urma acum să mi se întîmple — adică mă trezisem întemniţat; şi totuşi nu vedeam nici un motiv pentru care aş fi păţit aşa ceva. Şi am fost convins că nici n-ar putea exista vreunul, pînă cînd Prinţesa Lisa s-a apropiat de mine şi mi-a spus:

— Acum e rîndul tău să ghiceşti! Iar de vei greşi, vei fi întemniţat, cu prietenii tăi cu tot!

Am privit îngîndurat foaia pe care se afla acea ciudată propoziţie. Nu reuşeam să-mi dau seama ce vrea să însemne, şi totuşi mi se părea foarte cunoscută. Am mai privit foaia o dată, şi am constatat că-mi era cunoscuta nu numai fraza ci şi

scrisul; da, era scrisul meu. M-am lămurit imediat că foaia respectivă, ba chiar acea propoziţie era un fragment dintr-o... fiţuică. Da, o fiţuică, pe care mi-o pregătisem pentru ora de matematică. Ei da, ăsta era cuvîntul pe care trebuia să-l pronunţ, pentru a scăpa de pedeapsă: „FIŢUICĂ”. Şapte litere.

Dar n-am putut să spun acest cuvint. Obrajii îmi erau roşii de ruşine; mi se părea că toţi prietenii mei, toată lumea, ştia că acea hîrtie era o bucată din fiţuica făcută de mine; şi că fiecare se prefăcuse că nu-şi dă seama despre ce-i vorba, tocmai pentru a mă lăsa să recunosc eu singur, în faţa tuturor, că recursesem la acest mijloc necinstit de a obţine note bune.

Văzîndu-mă atît de fîstîcit, Prinţesa încîlceală intră în vorbă:

— Cred că ar putea fi cuvîntul „CHIULĂI”. Şapte litere. Aşa sînt numiţi unii şcolari, cînd nu au chef de învăţat. Ştiu asta de la fratele meu...

— Mda, dar nu-i vorba de ei aici, zise Prinţesa Lisa, privin- du-mă în ochi. Uneori se apelează şi la fiţuici; despre fiţuică este vorba în cazul de faţă.

Se făcu deodată o tăcere deplină. Nu ştiu dacă tăceau de uimire sau pur şi simplu celorlalţi le era ruşine de ruşinea mea. Ca să schimb vorba, am întrebat:

— Dar oare ce înseamnă de fapt verbul ăsta „Patrocle” — „A patrocla”?

— Vine de la substantivul Patrocle — cîinele Lizucăi din „Dumbrava minunată”. Înseamnă, cred că-ţi dai seama, a fi prieten bun.

— Eheei! făcu atunci contele de Butonbleu — „la nevoie se cunoaşte Patrocle” — ceea ce voia să însemne că prietenul la nevoie se cunoaşte.

— Deşi n-ai vrut să recunoşti că era vorba de cuvîntul „Fiţuică” — şi nici că era vorba chiar de fiţuica ta, eu aş vrea să-ţi dovedesc că ştiu să patroclez — spuse Prinţesa Lisa. Îţi voi da ca

pedeapsă să scrii de 87 de ori: „Nu voi mai face niciodată fiţuici!”

— E prima fiţuică pe care am făcut-o. Credeţi-mă! Sînt un elev foarte bun. Nu sînt nici fiţuicar, nici chiulău. Dar în acea după amiază de toamnă mi-a fost parcă lene să învăţ. Şi a doua zi trebuia să dau un extemporal la matematică. Aşa că m-am hotărît să mă duc numai la prima oră, la extemporal, cu fiţuica pregătită, iar restul orelor să le chiulesc. Ştiţi, ploua afară, şi n-aveam chef de nimic; dar poate că, dacă nu veneau stafidele călătoare, n-aş fi chiulit niciodată şi aş fi rupt fiţuica.

Prinţesa Încîlceală devenea tot mai nerăbdătoare pe măsură ce mă asculta. Se învîrtea de colo-colo, făcîndu-şi vînt cu evantaiul şi şoptind:

— Dar ce cald s-a făcut! Simt că mi se face somn! Cum să nu aţipeşti pe căldura asta!

— Ei bine — continuai eu (prinsesem curaj) — aflaţi că, sînt sigur de fapt, n-aş fi întrebuinţat fiţuica, chiar dacă am făcut-o şi nici n-am să mă folosesc de vreuna vreodată. Şi dacă trecînd prin peripeţiile noastre încă nu s-a scurs noaptea, aş vrea să mă întorc iar acasă. N-am nici un chef să chiulesc; cred că se apropie dimineaţa, şi că e timpul să plec la şcoală!

— E prea cald! E o căldură să adormi, nu alta! spuse Prinţesa Încîlceală, făcîndu-şi vînt cu evantaiul.

Am observat că-şi făcea vînt cu mina stîngă, ceea ce însemna că dădea timpul înapoi.

...Şi deodată m-am pomenit la mine acasă. Adormisem cu cartea de matematică sub cap. Cu fiţuica pusă drept semn la lecţia pe care trebuia s-o învăţ. Am rupt-o şi am deschis geamul pentru a zvîrli urmele ei afară; bucăţelele de hîrtie albă sclipeau ciudat în întuneric.

Of! Şi toamna asta! Plouă, plouă, de te-adoarme! Şi abia aţipeşti vreo oră, că se şi face întuneric... Mda! A fost un vis interesant, şi, mai ales, cam

ciudat! — îmi zisei eu. Este chiar de necrezut — mi-am mai spus, şi eram gata să mă întorc la masa la care-mi făceam lecţiile cînd... pe lîngă fereastra mea trecu un stol de stafide, cîntînd. În frunte, Stafidiţa-şefă îmi făcu cu ochiul. I-am răspuns şi eu, după care am închis fereastra şi m-am aşezat la masă, în faţa manualului de matematică. Puţin nedumerit. Dar o să discutăm altădată despre povestea asta, cu stafidele. Trebuie să le dezleg eu misterul, dar mai tîrziu. Acum n-am timp, trebuie să învăţ. Mîine am extemporal la matematică...

FĂT-FRUMOS DIN PEPSY-COLA

I

În Împărăţia Dulapului de Bucătărie era întotdeauna vesel şi frumos. Locuitorii compuneau reţete de mîncare în versuri, găteau nişte bucate nemaipomenit de gustoase, mîncau, beau şi dansau din zori şi pînă-n noapte şi din noapte pînă-n zori.

În Marele Sertar Pentru Baluri masa era veşnic pusă şi muzicanţii cîntau neobosiţi. Instrumentele lor erau care de care mai ciudate; unii băteau ritmul în pahare cu linguriţele, alţii loveau capacele cu cîte o coadă de tigaie. Din sita de cernut făină fuseseră smulse cîteva fire, astfel încît putea fi folosită ca harpă. Ceainicul, pus cu apă la fiert, scotea din cînd în cînd un ţiuit prelung, şi astfel ţinea loc de diapazon.

Cînd muzicanţii oboseau, cineva îi înlocuia învîrtind coada maşinii de tocat carne. Iar aceasta cînta întocmai ca o flaşnetă sau mai degrabă ca un fel de patefon, deoarece cuţitul de la gura ei fusese înlocuit chiar cu un disc de patefon.

Numai împăratul Marmeladă şi împărăteasa Însiropata îşi mu- iau, trist; nasurile lor dulci, în ceştile de ceai; şi aveau motive temeinice să fie supăraţi; de ani de zile aşteptau să-i norocească soarta cu un copilaş — dar zadarnic.

În fiecare săptămînă era convocat în Marele Sertar de Sfat — Marele gAstronom al Dulapului, însuşi Pîlnie-Zăpăcitul. Acesta privea cerul presărat cu steluţe gustoase din fidea, cu planete îndepărtate care nu erau, desigur, decît cocoloaşe de pîine, cerceta apoi terfeloagele de Ştiinţă gAstronomică şi astfel dezvăluia cîteva firimituri

din viitorul împărăţiei Dulapului de Bucătărie. Şi cîte nu prezicea Pîlnie-Zăpăcitul, după ce se zgîia pe cer prin luneta lui de tinichea!

Prin luneta mea de tinichea
Hăt, departe-n stele, văd aşa:
Că ai să cheleşti, Măria Ta!
Şi o să primeşti în dar, halva!

Prin luneta mea de tinichea
Hăt, departe-n stele, văd aşa:
Vai, ducesa Ceaşcă-de-cafea
Chiar din pat la noapte va cădea
Şi-şi va rupe toarta uite-aşa!

Prin luneta mea de tinichea
Mai departe-n stele văd aşa:
Că Măria Sa, Împărăteasa
Vrea un copilaş — să-i umple casa;
Însă, rele, stelele arată
Vai, că n-o să-l aibă niciodată!

Cînd ajungea aici cu prezicerile, împăratul şi împărăteasa se înfuriau pe Pîlnie-Zăpăcitul din Marele Sertar de Sfat şi îl dădeau afară. Sta împăratul supărat, stătea pe tron îngîndurat pînă ce tronul se topea şi-n marmeladă se-ncleia!

Dar şi mai supărată sta-mpărăteasa cea însiropată, şi, de necaz, rodea tot tronul, făcut din biscuiţi, cu dinţişorii ei cei ascuţiţi, bucată cu bucată!

II

Ei, şi iată că-ntr-o noapte înstelată, Pîlnie cerul îl privi, şi rămase cu gura căscată! Crezu că doarme şi visează, crezu că n-are mintea trează. Drept care, cu lingura-n cap el se pocni, din visul său spre-a se trezi.

Ce se vedea, ce se vedea
De se temea, că se-nşela?
Şi stelele cam ce ziceau
Pe Pîlnie de-l înnebuneau?

Cînd Pîlnie fu convins că cerul bine i-a prezis, ieşi în stradă, în halat, şi-o luă la fugă spre palat! Tot alerga, tot alerga, şi în halat se-mpiedica!

În dormitor, stînd pe covor —
Împăratul Marmeladă
Tocmai scosese cărţile din ladă
Şi îşi dădea o pasienţă;
Cînd un valet intră încet
Şi-l anunţă că Pîlnie doreşte ca,
Foarte secret, foarte discret,
Să fie urgent primit într-o audienţă!

Nu apucă împăratul ceva să spună, că Pîlnie intră pe uşă, aşa, ca o furtună. Ca un nebun, fugea prin dormitor, cîntînd şi tot sărind într-un picior.

Apoi cînd s-a mai liniştit

Spre Marmeladă a privit
Şi la urechea dulce,
Încet, i-a glăsuit:

— Află iubite împărat
Că stelele s-au îmbunat.
Citind în ele am aflat
Că un ospăţ ne-ntîrziat
Trebuie-a da în ăst palat!

Şi află iar Măria Ta
Că la ospăţ, un lucru minunat s-o întîmpla!
Un strop de băutură
Sau de mîncare-o firimitură
Pe duşumea de va cădea...
Minune-o fi, Măria Ta!
Din strop sau dintr-o firimitură
S-o naşte un băiat dorit,
O gingaşă făptură!

Dar toate astea se vor întîmplă
De vei ţine secret, Măria Ta!
De nu te-abţii şi povesteşti cuiva
Pe dată vraja se va destrăma.

III

Mult se bucură împăratul de cele prezise. Dar pe cît de mare îi fu bucuria, pe atît îi fu şi chinul. Trebuia să ţină secret cele aflate. Totul ar fi fost mai uşor, dacă ar fi dat ospăţul imediat. Dar din nefericire, sora împărătesei, ducesa Ceaşca de

Cafea, căzuse din pat şi-şi rupsese toarta. Medicul palatului i-o unsese cu miere, şi toarta promitea să se lipească la loc; dar toată povestea asta cerea timp. Aşa că ospăţul fu amînat, cu atît mai mult cu cît şi însiropata răcise, fiindcă făcuse o călătorie într-un castron de supă puţin crăpat, prin care trăsese curentul.

Împăratul Marmeladă, înspăimîntat de gîndul că s-ar putea apuca să vorbească ceea ce nu trebuie, hotărî să-şi ţină gura ocupată tot timpul cu înfulecatul. De dimineaţă pînă seara hăpăia întruna fel de fel de bunătăţi. Doisprezece ardei iuţi, îmbrăcaţi în lachei, alergau neobosiţi prin faţa tronului său, aducîndu-i pe tăvi de argint:

Pilaf presărat cu scorţişoară,
Raţă friptă pe felii de pară,
Chifteluţe-n sos picant,
Tort cu vanilie-aromat...

După ce înghiţea toate acestea, făcea semn să se oprească adusul mîncărurilor. Ardeii iuţi se

zvîrleau istoviţi pe laviţe şi adormeau sforăind, de se zguduia întreg dulapul. Iar împăratul, după ce-şi mai trăgea sufletul, simţea nevoia să stea cu cineva la taifas, ca după o masă bună. Cerea să i se aducă o pipă, tutun din cel bun, şi să vină aghiotantul său, Ibricescu. Acesta, vă-nchipuiţi, nu era decît un ibric de cafea.

— Să-ţi spun ceva interesant — începea împăratul, făcîndu-i semn lui Ibricescu să-şi plece urechea spre el. Iar aghiotantul îşi apleca plin de curiozitate capul, spre gura împăratului.

Dar tocmai atunci Marmeladă îşi dădea seama că, de cum va începe să vorbească, secretul îi va şi zbura de pe buze — fiindcă nu-şi mai încăpea în piele de bucurie că va avea şi el un fiu. Simţea că îl apucă nebunia, dacă nu spune cuiva vestea cea mare. Aşa că, speriat de greşeala pe care era pe cale s-o facă, de a divulga secretul, şi deci de a strica vraja stelelor, şi de a nu mai avea un fiu, el se hotărî să dea iarăşi de lucru păcătoasei sale guri.

Şi uite aşa, secretul foarte important pe care-l tot auzea aghiotantul nu era altul decît:

— Prietene... ştii ceva? Ceva teribil de important? Eu... în curînd... în curînd voi avea... ghici, ce voi avea? Ei bine, voi avea chef să mi se pregătească o masă pe cinste, fiindcă simt o poftă grozavă de mîncare! Şi pînă una-alta, porunceşte să vină încoace urgent nişte gustări!

Ibricescu holba ochii uluit, dar nu îndrăznea să spună nimic. Lovea cu un mic buzdugan peste cizmele sale făcute din metal inoxidabil. Şi dădea ordine lacheilor, care-şi reîncepeau alergătura din bucătărie în sala tronului. Lucrurile astea se petreceau de cîteva ori pe zi, aşa că seara, împăratul abia se putea tîrî, de îmbuibat ce era, pînă în iatacul cumnatei sale, Ceaşca de cafea, spre a-i săruta toarta şi a-i ura (foarte sincer) însănătoşire grabnică. Apoi alerga spre dormitorul

soţiei sale, să vadă dacă nu i-a trecut peste zi răceala.

Însiropata, care nu bănuia motivele nobile ce-l făceau pe soţul său să înfulece toată ziua. Îl dojenea şi îl întreba cînd se va îndura de bucătari şi de ardei, şi-i va lăsa să se mai odihnească?

— Te-ai făcut un mîncăcios nesuferit, nu te gîndeşti decît la burta ta. Zău aşa, chiar nu ţi-e ruşine?

Împăratul o privea trist, dar nu răspundea nimic. Cu inima îndurerată rodea un susan, spre a nu-şi da drumul gurii şi a-i spune marele secret care-l tortura. Apoi Marmeladă se îndrepta spre un bostan. În care-şi pusese un pat confortabil, şi unde dormea, în fiecare seară, după ce se încuia cu şapte lacăte pe dinăuntru. Se culca acolo din precauţie, considerînd că miezul şi coaja bostanului sînt suficient de groase astfel încît, de s-ar fi întîmplat să vorbească noaptea în somn despre secretul său, să nu-l audă nimeni din afară. De altfel, dăduse ordin să nu se apropie nici o persoană de bostan, care era păzit cu străşnicie de două crătiţi burduhănoase, obligate să-şi poarte capacele pe-o ureche, spre a nu auzi nici ele ce-ar fi putut grăi el, în somn.

IV

Într-o bună dimineaţă, împărăteasa, trezindu-se, constată că s-a însănătoşit; tocmai atunci veni în vizită şi sora ei, care o anunţă că i s-a lipit toarta la loc. Însiropata bătu atunci din palme şi dădu ordin să fie chemat soţul ei. Un slujitor credincios îi şoptise la ureche cum că împăratul căzuse intr-o muţenie de nepătruns şi în patima înfulecatului din cauza durerii pricinuite de boala soţiei sale. Ea spera ca, văzînd-o întremată. Marmeladă să înceteze a mînca şi mai ales să-i vorbească iarăşi.

Nu după mult timp, uşile iatacului se deschiseră, şi, purtîn- du-şi maiestuos burta ce-i crescuse considerabil, apăru şi Măria Sa. Era îmbrăcat într-o hlamidă din catifea, cu mîneci largi; împăratul băga mereu mîna într-una din mîneci. de unde scotea cu mare dibăcie, una după alta, bomboane fondante, pe care le ronţăia neîntrerupt.

— Probabil că boala mea ţi-a cauzat o mare suferinţă — începu însiropata, cu ochii ţintă la mîneca din care ieşeau fondantele — drept care nu te mai porţi aşa cum s-ar cuveni. Ţin să te anunţ însă, că astăzi mă simt mult mai bine, ba chiar cred că n-aş exagera dacă aş spune că sînt sănătoasă tun. Iar sora mea, aici de faţă, este şi ea la fel de bine; toarta i s-a lipit! Deci, lasă-te de ronţăit!

După ce termină ceea ce avea de spus, ea privi cu atenţie spre Marmeladă, aşteptînd o schimbare totală în purtarea sa; spera că va înceta cu mîncatul ăsta nesuferit, şi, mai ales, că îi va spune ceva drăguţ şi amabil.

Într-adevăr, faţa împăratului se lumină de bucurie; ba, mai mult, începu să sară într-un picior, pînă-n tavan, să chiuie, să facă piruete în jurul patului, încît bomboanele din mîneci se împrăştiară ca o ploaie colorată în capetele curtenilor înmărmuriţi. Dar după acest efort, fu nevoit să se trîntească pe o perină de catifea, de la

marginea patului. Care perină, sub greutatea sa — plesni pe la colţuri, încît Marmeladă fu pur şi simplu învăluit într-un nor de fulgi de găină.

— Ei, poftim, grăi cu dispreţ împărăteasa, am făcut două sute de perini, din fulgii găinilor mîncate de tine în ultimul timp. Cred că e timpul să mănînci doar un covrig şi o pară pe zi, că dacă o ţii tot aşa, o să ne îngropăm în perne!

Aşa credea împărăteasa, dar spre marea sa uimire trebui să afle că împăratul avea cu totul alte gînduri.

— Să vină bucătarul-şef! urlă Marmeladă.

În cîteva clipe, în cameră intră val-vîrtej bucătarul-şef, care nu era altul decît Marele Polonic, ce fusese anunţat că împăratul are noi porunci să-i dea. Se uita zăpăcit prin cameră, căci n-o vedea decît pe împărătească. ,,Unde s-o fi ascunzînd stăpînul meu?" se întreba el, privind în dreapta şi în stînga. Cînd, o voce bubuitoare ce venea dintr-un nor de fulgi de găină îl lămuri în ce direcţie trebuia să facă plecăciunea.

— Ai poruncă să găteşti cele mai grozave bucate, pînă astă- seară; vor fi chemate toate neamurile, toţi vecinii, să înfulece şi să facă firimituri, cît mai multe firimituri! urlă vesel Marmeladă.

Auzindu-l, împărăteasa căzu într-un leşin. Dar împăratul, netulburat, continuă, privind la fulgii de găină ce zburau în jurul său.

— Cîţi fulgi de găină au fost în perna asta, atîtea feluri de mîncare să fie la noapte pe masa de ospăţ!

Şi începu să zburde prin cameră, prinzînd pe rînd cîte-un fulg: şi de fiece fulg prins, comanda un fel pentru ospăţ, pe care Marele Polonic trebuia să-l noteze cu grijă. Cînd şi ultimul fulg de găină fu prins. Marele Polonic scrisese o listă atît de mare, încît nu-i ajunsese un sul de hîrtie mare cît un covor, ce-i fusese adus special. Trebuise să continue, scriind pe cearceafurile puse la uscat în

curtea castelului, pe ziduri, pe pietre, ba chiar şi pe scoarţa copacilor din parc.

Ei, şi după această ispravă grozavă, împăratul se duse, ron- ţăind fondantele ce le tot scotea din mînecă, de se încuie în bostanul său, spre a trage un pui de somn. Dar nu înainte de a fi poruncit celor două crătiţi cu capacul pe-o ureche să-l trezească tocmai seara, cînd toate pregătirile pentru ospăţ vor fi fost gata, şi toţi oaspeţii vor fi sosit.

V

Spre înserat, împărăţia Dulapului de Bucătărie arăta cu totul feeric. Jerbe de artificii ţîşneau necontenit spre cer. Felinare multicolore fuseseră aprinse pe toate străzile. Ningea cu vată de zahăr, iar din toate colţurile lumii veneau trăsuri cu oaspeţi, care trăsuri nu erau altceva decît cutii de bomboane împodobite cu funde şi flori.

Sosi şi momentul cînd Marele Polonic bătu sfios la uşa bostanului în care dormea împăratul, spre a-l anunţa că sosiseră toţi oaspeţii şi bucatele erau gata spre a fi servite. Toată lumea îl aştepta pe Marmeladă, ca să spună un ,,bine aţi venit” tuturor şi să declare deschis ospăţul.

Petrecerea începu într-o nemaipomenită veselie, dar treptat oaspeţii începură să se încrunte, rîsetele pieriră şi atmosfera deveni cît se poate de apăsătoare. Şi asta, deoarece observaseră că împăratul se purta cît se poate de ciudat; drept care începură cu toţii a-şi face semne cu coatele şi a înghiţi cu noduri. În primul rînd, Marmeladă abia ciugulea din mîncarea sa, dar în schimb se

holba cu cel mai mare interes la îmbucăturile pe care le băgau ceilalţi în gură, ba, ca să o spunem pe şleau, se uita în gura lor cînd mîncau, şi aproape că le număra îmbucăturile. Dar, ceea ce era mai enervant, era faptul următor: cum îi scăpa cuiva o firimitură de mîncare pe jos, Marmeladă alerga spre locul cu pricina şi o studia cu cea mai mare atenţie, cu o lupă. După ce o examina astfel, pe o parte şi pe alta, dădea din cap nemulţumit şi mormăia ca pentru sine:

— De data asta, nu... O fi prea mare... sau poate o fi prea mică!

Apoi strîngea firimiturile respective în buzunar şi se întorcea la locul lui. Şi, pe măsură ce se trecea de la un fel de mîncare la altul, devenea tot mai nervos şi mai nerăbdător. Dacă la început îşi spiona mai pe furiş invitaţii, mai tîrziu, pe cînd aceştia ajunseseră la curcanul umplut cu castane, scoase din buzunar o lunetă şi, din capul mesei, îi ţinea pe toţi sub observaţie, uitîndu-se prin ea. Singurul personaj care se distra din plin era Pîlnie-Zăpăcitul, gAstronomul curţii. Pe acesta îl amuza teribil nerăbdarea împăratului de a vedea născîndu-i-se un copilaş, dintr-o firimitură sau strop de băutură, căzute de la acea masă. Desigur, ceea ce prezisese el, fusese cît se poate de adevărat. Numai că, temîndu-se că Marmeladă nu-şi va putea ţine gura, nu-i dezvăluise acestuia adevărul în întregime, pentru ca nu cumva farmecul stelelor să-şi piardă puterea. Anume, ceea ce nu ştia împăratul, era faptul că fiul sau fiica sa urmau să se nască dintr-o firimitură sau strop de băutură căzute la acel ospăţ, dar... numai şi numai din mîna împărătesei Însiropata, adică, aşa cum era şi firesc, din mîna celei ce urma să-i fie pruncului mamă.

Împăratul tocmai alergase cu lupa sa spre scaunul voievodului Muştar, care se făcuse anume că scapă o bucată de friptură pe jos, pentru a-l provoca pe Marmeladă.

Suindu-se pe scaunul său, verde de mînie, voievodul strigă spre gazda sa:

— Păi, dacă-ţi pare rău de bucate,
De ce ne poftişi, împărate?
Resturi, firimituri, le numeri
Şi oaspeţii tare-i superi!
Şi-n friptură şi în supă
Te zgîieşti la noi prin lupă.
De zgîrcit ce eşti, îmi pare,
Că aduni prin buzunare
Ce ne cade din mîncare!
Mai bine nu ne chemai,
Singur le înfulecai!
Fir-ar ele de bucate,
Că le las şi nemîncate!
Eu acasă voi pleca,
Aşa că, Măria Ta,
Poţi acum înfuleca
Chiar şi porţioara mea!

Auzind acestea, Marmeladă îşi privi oaspetele cu un aer cît se poate de nevinovat şi de uimit şi-i răspunse:

— Dar n-ai idee cît mă bucur, cît de mult mă bucur, dragul meu, atunci cînd văd firimituri şi resturi căzînd de la masă! Nu am fericire mai mare pe lume!

— Îţi rîzi de mine, da!? se înfurie şi mai rău Muştar-Vodă. Nu te-am crezut, zău aşa, chiar atît de zgîrcit! De cînd ne-am aşezat cu toţii la masă, ne numeri dumicatele şi te tot holbezi la ceea ce cade de pe masă, că ne e şi frică să mai mestecăm!

— Mă holbez, poate, dar nu din zgîrcenie. Am eu alte motive, pe care însă, din păcate, să mă tai şi nu pot să ţi le spun.

Muştar-Vodă, supărat fiind, interpretă spusele împăratului drept o ameninţare.

— Aha! făcu el. După ce că m-ai jignit, pîndindumă cînd mîncam, acum mai vrei să mă şi tai? Halal petrecere, n-am ce zice! Mă chemi la masă, şi pînă la urmă vrei şi cotonogeală? Ei bine, atunci hai să ne alegem armele! Ce vrei? Cu piuliţa de zahăr să ne pisăm, sau cu ardeii iuţi să ne iuţim? Ori poate, doreşti cumva, în foi de ceapă să ne smiorcăim?

Împărăteasa, imaginîndu-şi-i pe cei doi luptîndu-se voiniceşte, anume pisîndu-se unul pe altul în piuliţa de zahăr, ori iuţindu-se cu ardei iuţi, ori fugărindu-se unul pe altul cu ditamai foile de ceapă în mînă, pufni într-un rîs cristalin care molipsi pe toţi oaspeţii de la masă. În curînd, rîdeau cu toţii de se prăpădeau, ţinîndu-se cu mîinile de burtă. Ei, şi de la rîsul ăsta, împărătesei îi tremură atît de tare mîna în care tocmai ţinea un pahar plin cu Pepsy-Cola, încît vărsă pe jos un strop. Şi să vezi minune mare, căzînd pe pămînt, se prefăcu într-un fel de nouraş. Privindu-l, împăratul se îngălbeni de emoţie, şi făcu un semn cu mîna, cerînd linişte. Cînd rîsetele se potoliră, din dreptul nouraşului se auzi un scîncet de copil. Iar cînd nouraşul se topi, pierind în văzduh, invitaţii la acel ospăţ rămaseră cu gura căscată...

VI

Pîlnie-Zăpăcitul, care de multă vreme pîndea acest moment, dădu fuga şi luă în braţe pruncul, la care se uitau cu toţii uluiţi şi, ridicîndu-l sus, spre a-l vedea mai bine adunarea, zise:

— Iaca şi fiul împăratului nostru! Deoarece s-a născut din- tr-un strop de băutură căzut din paharul împărătesei Însiropata, eu zic să-i punem numele: Făt-Frumos din Pepsy-Cola!

De bucurie, împăratul începu să plîngă cu lacrimi adevărate şi să sughiţe. Împărăteasa leşină, iar restul mesenilor se puseră pe mîncat vîrtos, şi pe ciocnit pahare, cu atît mai mult cu cît Pîlnie le explică la toţi pentru ce motiv Marmeladă urmărise toate firimiturile căzute de la masă; nu din zgîrcenie, doamne fereşte, ci din nerăbdarea de a vedea cum i se naşte un copil dintr-o astfel de firimitură.

Cînd lui Marmeladă îi trecu sughiţul, îl rugă pe gAstronomul palatului, Pîlnie-Zăpăcitul, să-i citească fiului său viitorul în cartea de bucate. Pîlnie calculă poziţia dulapului de bucătărie faţă de galaxiile infinite ale steluţelor de fidea şi hotărî că micul prinţ era născut în Zodia Gogoaşei.

— Drept care, mai spuse el, nu va fi un copil ca toţi copiii. Ca şi aluatul care se umflă pînă ce iese din castron, acest copil va creşte chiar sub ochii noştri. Într-o oră cît într-un an, şi într-un an cît în zece! Şi apoi, fiind în Zodia Gogoaşei, îi cam va plăcea să spună go...

— Ia tacă-ţi gura! Doar sîntem şi noi pe aici! îl întrerupseră pe gAstronom cîteva voci înţepate.

Cu toţii întoarseră capetele spre locul de unde se auziseră aceste vorbe şi ce credeţi că văzură? Trei ursitori-scobitori, care tocmai sosiseră la faţa locului, călare pe cîte o măslină.

— Poate că pe noi aţi uitat să ne chemaţi; dar asta nu înseamnă că şi noi am uitat drumul pînă aici! spuse ţîfnoasă prima ursitoare-scobitoare, înţepîndu-şi cu ciudă măslina sa.

Împăratul Marmeladă încercă să bîlbîie cîteva scuze, dar ur- sitoarea îi tăie vorba, zicînd spre prunc:

— Şi dacă tot te-ai născut în Zodia Gogoaşei, apoi să fii rumen şi mîndru ca o gogoaşă!

După care se înfipse în măslina ei şi plecă în galop, lăsînd în urma ei un nor de praf de copt.

— Iar eu îţi urez să creşti într-o zi cît alţii într-un an şi să înveţi într-o săptămînă cît alţii în zece! spuse a doua ursitoare-scobitoare care, după cum se vede treaba, era, ca şi prima, bună la suflet. Iar a treia ursitoare-scobitoare era cît se poate de răutăcioasă; nici măslina nu şi-o îngrijea aşa cum trebuia, iar biata de ea era atît de slabă, încît i se vedea sîmburaşul prin piele.

— Eu îţi urez — începu ea, privind cu ciudă în urma suratelor sale care îi doriseră numai lucruri bune — să te umfli în pene, să te lauzi mereu, să spui minciuni gogonate şi atunci să rîdă toată lumea de tine!

Auzind acestea, se albiră cu toţii de spaimă, de parcă i-ar fi pudrat cineva cu făină. Dar scobitoarea afurisită continuă netulburată:

— Iar atunci cînd te vei lăuda că vei făptui ceva, va trebui să te ţii de cuvînt. Dar dacă vei minţi, dacă spusele tale vor rămîne numai o laudă goală, atunci nasul ţi se va transforma pentru o zi şi o noapte într-o trompetă, care va începe să cînte atît de tare, încît se va auzi peste toată împărăţia, şi poate şi peste hotare!

Şi terminînd de spus aceste urări îngrozitoare, cea de-a treia ursitoare-scobitoare se înfipse mîndră în măslina ei cea slăbă- noagă şi plecă.

Toată lumea din palat înmărmuri de spaimă, aflînd cele în- timplate. Împăratul Marmeladă, de tristeţe, se muiase de tot şi se încleiase, pînă se lipise de faţa de masă din muşama. Împărăteasa Însiropata plîngea cu lacrimi însiropate, din sirop de coacăze.

Se aşternu atunci o mare jale peste împărăţie. Se puseră cu toţii pe plîns, şi plînseră, şi plînseră de cu seară şi pînă a doua zi dimineaţa. Cînd razele soarelui căzură peste împărăţia Dulapului de Bucătărie, acestea luminară nişte sertare şi nişte rafturi, în care, toate pluteau de colo, colo, în mijlocul băltoacelor de lacrimi. Iar prinţul de

Pepsy-Cola, care dormise tun toată noaptea şi se trezise plutind pe o tavă, se înfurie foarte tare văzînd această stare de lucruri.

— Gata cu văicăreala! porunci el. Aruncaţi toată apăraia asta! Faceţi-mi drum liber, pregătiţi-mi calul şi scutul, căci plec la drum, să-mi caut mireasă!

Toţi îl priviră atunci şi rămaseră cu gura căscată de uimire. Fiindcă, după cum prevăzuse ursitoarea cea bună, prinţul crescuse într-o noapte cît în douăzeci de ani şi se transformase într-un tînăr mîndru, rumen şi frumos. Cînd toate bălţile de lacrimi fură aruncate, cu ajutorul lingurilor şi polonicelor, dincolo de zidurile împărăţiei, iar razele soarelui uscară scîndurile dulapului şi hainele locuitorilor, prinţul de Pepsy-Cola fu gata de drum. În loc de cal, el folosea un tel nou-nouţ, cu şapte arcuri — pe care încălecase voios şi cu ajutorul căruia făcea nişte sărituri nemaipomenite, iar drept scut, folosea un capac de la o sticlă de Pepsy-Cola.

Cînd ieşi pe porţile palatului tatălui său, îl urma o suită de douăzeci de străjeri, fiecare călare pe cîte un tel cu opt arcuri strălucitoare, şi în mînă cu o trîmbiţă. Aceştia trebuiau să aibă următorul rol: ori de cîte ori prinţul ar fi spus cîte o minciună gogonată, iar nasul, preschimbat în trompeţică ar fi început să sune, cei din suită urmau să cînte şi ei, din trîmbiţele lor, cît puteau de tare, spre a acoperi ruşinoasa dovadă a lăudăroşeniei fără de temei de care se făcea vinovat Făt-Frumos din Pepsy- Cola.

VII

Şi uite aşa, ţopăiau ei de colo-colo prin împărăţie, sărind pe telurile lor zbîrnîitoare. Prinţul întîlni în calea sa nenumărate fete frumoase, şi rînd pe rînd, i se păru că se îndrăgosteşte de fiecare şi le ceru în căsătorie. Din păcate, nici una nu fu de acord să-l ia de soţ. Ce-i drept, la început, toate fetele îl plăceau, fiindcă era frumuşel, rumen ca o gogoaşă şi voinic. Dar, în faţa fiecăreia, prinţul nu se putea abţine şi începea să spună cîte şi mai cîte lăudăroşenii şi minciuni.

Ba că s-ar pricepe să clădească într-o noapte
Un castel din biscuiţi şi mere coapte,
Ba că pîn’la fundul ceainicului de argint

În ceai de mac, el s-ar putea scufunda
Şi ar scoate de acolo mărgele de caramea,
Ba că dac-ar vrea, cu telul pînă-n cer ar putea să sară,
Din împărăţia lunii să aducă o comoară!

Dar cum nu făptuia nici una din aceste lucruri cu care se lăuda, nasul i se transforma într-o trompeţică gata să te asurzească în sunetele ei, iar el era alungat. O rupea la fugă, sărind cu telul pînă în norii din vată de zahăr; iar cei din suită îl urmau credincioşi, suflînd din toate puterile în trompetele lor.

„Ei, nu-i nimic! îşi spunea după fiecare păţanie din asta prinţul. Data viitoare o să-mi găsesc o mireasă şi mai frumoasă, şi... cu urechile, poate, mai puţin gingaşe!” Şi de găsit, într-adevăr, găsea fete şi mai frumoase; dar din păcate toate erau cît se poate de „gingaşe” în privinţa urechilor, drept care nici una nu voia să-l ia de bărbat. Fiindcă niciodată prinţul de Pepsy-Cola nu se putea opri să nu se laude pe degeaba, să nu mintă, şi pînă la urmă să fie obligat să fugă în mod ruşinos, cu nasul ţiuind şi cu oştenii în urma sa pe teluri ţopăind, în trompeţele amarnic suflînd, şi, pe furiş, de necazul prinţului, rîzînd!

După ce fu alungat şi pentru a nouăzeci şi noua oară, prinţul nostru făcu o săritură atît de grozavă, încît telului său îi zbîrnîiră arcurile, zvîrlindu-l tocmai lîngă un turn înalt de fier, care nu era altceva decît o rîşniţă veche şi cam ruginită de cafea. De mînerul rîşniţei era atîrnat un hamac împletit din fire din mătase de păpuşoi. Iar în hamac, Făt-Frumos din Pepsy-Cola văzu odihnindu-se cea mai frumoasă făptură din lume. Aceasta nu era alta decît prinţesa de Cicoare. Ea purta pe cap o pălăriuţă nostimă făcută dintr-o jumătate de coajă de ou. Obrăjorii îi erau roşii, fiindcă se pudrase cu boia de ardei. La gît purta un colier din boabe de piper şi enibahar. Mirosea foarte frumos,

căci buzunarele rochiei sale (rochie ce părea să nu fie altceva decît o solniţă) erau pline cu mirodenii.

— Vrei să fii soţia mea? întrebă prinţul, făcînd o plecăciune adîncă şi înroşindu-se tot de emoţie.

Ea îl privi cu admiraţie, pe frumosul tînăr, dar îi răspunse mai pe ocolite:

— Toată lumea ştie că nu voi întinde masă de nuntă, pînă nu voi căpăta înapoi lucrurile care mi-au fost furate. Dar ca să le poţi dobîndi, trebuie să fii foarte viteaz şi curajos.

Prinţul era cît pe aci să strige „eu sînt cel mai viteaz şi mai curajos, cel mai rumen şi frumos! Cînd cu alţii m-am luptat, eu mereu am cîştigat!” Dar, de frică să nu i se transforme nasul într-o trompetă, zise doar atît:

— Spune-mi, rogu-te, ce am de făptuit? Dacă-mi va sta în puteri, probabil voi izbuti! Vei căpăta înapoi orice doreşti, şi-o să facem apoi o nuntă ca în poveşti!

Oştenii, care-şi şi pregătiseră trompetele ca să sune, se priviră uluiţi. Pentru prima oară în viaţa lui, prinţul se abţinuse de la lăudăroşenii. Oare nu cumva de data asta se îndrăgostise cu adevărat?

VIII

— În primul rînd, spuse prinţesa de Cicoare, nu-mi pot întinde masa de nuntă, deoarece cavalerul Praz mi-a furat tacîmurile de argint. Asta a făcut-o de ciudă că nu am vrut să mă căsătoresc cu el.

— Frumoasă răzbunare, n-am ce zice, făcu el ironic. Deci trebuie să ţi le aduc înapoi!

Doar atît grăi prinţul de Pepsy-Cola. Nu se lăudă nici că-l va învinge pe cavaler, nici că îi va aduce în mod sigur, cît ai bate din palme, tacîmurile

înapoi. Se sui pe telul său şi o porni la drum. Din două salturi fu în curtea cavalerului Praz şi-l provocă la duel. Trebuie spus că lupta nu a fost prea uşoară. Se duelară cu ardei iuţi. Legile luptei cu această armă erau foarte usturătoare: dacă de pildă se rupea ardeiul unuia din luptători, el trebuia să înghită bucăţica desprinsă. Desigur, era considerat învins cel ce era obligat să înghită tot ardeiul.

Bineînţeles că prinţul dădu dovadă de o mare vitejie, fiind cu gîndul la prinţesa de Cicoare şi la nunta sa şi-l obligă pe nefericitul cavaler să înghită ditamai bucata de ardei. De voie, de nevoie, acesta înghiţi ardeiul iute ca focul, dar pe cînd se apropia de sfîrşit, simţi că nu mai poate, şi prinse a sări în sus de usturimea ce-o simţea pe gît, şi cu ochii în lacrimi se rugă de învingătorul său să-l cruţe. Atunci prinţul îi spuse că îl iartă cu condiţia ca să-i încredinţeze tacîmurile furate de la aleasa inimii sale.

Pe înserat. Prinţul de Pepsy-Cola se întoarse victorios, adu- cînd tacîmurile înapoi frumoasei sale. Cum era şi de aşteptat, începu să se laude în faţa acesteia cît de vitejeşte se luptase el, şi cum îl pusese pe cavaler să înghită aproape un ardei întreg, iute ca focul:

Făcut-am azi mare necaz
Acelui cavaler de Praz.
O merita! Că n-are-obraz!
Vă spun! făcut-am mare haz!
Îi curgeau lacrimi ca un iaz!
Era şi roşu în obraz!
Pe cînd ardei înfuleca
Eu mă gîndeam la draga mea,
Cum cavalerul a furat-o,
Fără tacîmuri a lăsat-o.
Nu trebuia deci pedepsit
Fiindcă-a furat şi a dosit?
O nu, eu cred că n-am greşit
Şi prea puţin l-am pedepsit!

O fată dacă nu te vrea
Te-apuci din casă a-i fura!?
Şi pleci apoi în lumea mare
Cu lingurile-n buzunare?

Auzind acestea, prinţesa rîdea să se prăpădească. Trîmbiţaşii din suită însă aşteptau cu goarnele la gură, gata să sune în ele, în momentul în care nasul prinţului s-ar fi transformat într-o trompetă ţiuitoare. Dar, minune! Şi de astă dată ei fură înşelaţi în aşteptările lor. Căci spusele prinţului nu erau minciună gogonată, ci o laudă binemeritată; drept care, nu fură nevoiţi să sufle în trompete nici măcar o dată!

IX

— Şi acum ce dorinţă mai ai? o întrebă prinţul pe aleasa inimii sale.

— Să-mi aduci înapoi paharele mele de cristal, furate de către vicontele Clătită. A făcut-o de ciudă că nu l-am vrut de bărbat.

— Doar atît? spuse el.

Nimic mai mult; se abţinu să se laude că va fi cel ce va căpăta înapoi acele pahare. Şi asta fiindcă ştia că dacă nu va reuşi, atunci ar fi devenit un mincinos şi prinţesa de Cicoare l-ar fi alungat, văzînd cum în locul nasului apare o trîmbiţă.

Cum era de aşteptat, vicontele Clătită nici nu se gîndi să dea de bună voie paharele înapoi, şi încă noului pretendent la mîna prinţesei. Dar, îi spuse acestuia că vor trebui să-şi încerce amîn- doi talentul într-o întrecere sportivă; iar dacă va pierde el, îi va ceda paharele. Ei, şi cum era maestru recunoscut la sărituri, îi propuse prinţului să se întreacă între ei la săritul borcanului de dulceaţă.

Clătită se încinse deci peste mijloc cu o sforicică, şi după ce se pîrpăli pe o tigaie fierbinte, se apucă să sară peste borcanul cu dulceaţă. Dar cum de astă dată nu fu nimeni prin preajmă care să-l ajute niţel, săltînd tigaia de coadă, bietul de el căzu cu capul drept în dulceaţă, şi prinse a zbiera cît îl ţinea gura. Prinţul de Pepsy-Cola îşi făcu şi el vînt, de pe vîrful telului său şi, cu gîndul la frumoasa sa iubită, sări cu bine peste borcanul cu pricina. Iar pe vicontele Clătită nu-l scoase din dulceaţa în care era îngropat, pînă cînd acesta nu mărturisi unde ascunsese paharele de cristal, destinate să împodobească masa de nuntă a prinţesei.

X

— Acum nu mai am decît o singură dorinţă, spuse prinţesa după ce primi înapoi paharele, iar prinţul se lăudă cu vitejia, fără nici o frică de nasul său. Vreau să-mi aduci înapoi o nepreţuită reţetă pe care mi-a furat-o Struţo-ceainicul.

Prinţul porni în căutarea Struţo-ceainicului. Nu-i fu greu să-i dea de urmă, luîndu-se după dîrele ce le lăsa acesta la capătul lungului său gît din metal albastru, strălucitor. Îl recunoscu şi după zgomotul ce-l făcea pe cînd mergea săltîndu-şi capacul.

De astă dată lucrurile decurseră mult mai uşor; voinicul nostru pîndi ceainicul pînă în momentul în care acesta adormi. Atunci se apropie tiptil de el, îi trase capacul şi scoase dinăuntrul său pergamentul pe care era scrisă reţeta; în schimbul ei turnă în ceainicul burduhănos ceai de mac, umplîndu-l vîrf. Apoi, din trei sărituri ale telului său, prinţul se întoarse lîngă turnul Rîşniţei de cafea, de mînerul căreia era atîrnat hamacul în care sta tolănită prinţesa de Cicoare, aşteptînd emoţionată.

Prinţul îngenunche şi-i întinse sulul de pergament, cu reţeta, şi prinse fără frică a i se lăuda, cum dăduse el dovadă de şiretenie şi obţinuse reţeta înapoi, fără a fi nevoit să se lupte. Cum, trezindu-se, ceainicul a vrut să-l urmărească, dar n-a putut, fiind plin ochi cu ceai de mac.

— Ha! Ha! Ha! rîdea prinţul. I-am făcut-o! Să-l fi văzut! Abia se putea tîrî, de greu ce era!

Prinţesa de Cicoare îl privi cu admiraţie, apoi, desfăcu pergamentul şi citi cu voce tare ceea ce era scris pe el. Era vorba, fireşte, de o reţetă delicioasă; dar ghiciţi oare despre ce anume era vorba? Despre o reţetă pentru un TORT DE NUNTĂ!

— Să se facă un tort de nuntă, cu nouăsute nouăzeci şi nouă de etaje, după această reţetă

minunată! porunci ea apoi. Şi, mai adăugă, privind drăgăstoasă spre voinic:

— Pentru nunta noastră!

XI

În seara nunţii a fost o veselie nemaipomenită. În Marele Sertar pentru Baluri fu întinsă o masă de toată frumuseţea, la care sosiră invitaţi de prin toate cotloanele Dulapului de Bucătărie. Iar pe tortul de nuntă, ce credeţi că era scris? Cu litere din cremă de vanilie, delicioase, era înşirată toată povestea prinţului de Pepsy-Cola, cu toate peripeţiile prin care trecuse pînă îndeplinise cele trei dorinţe ale miresei sale. Această poveste o citeau cu toţii foarte fericiţi. Ce-i drept, nu chiar toţi erau atît de fericiţi. De pildă, vicontele Clătită şi cavalerul Praz erau roşii de ruşine şi de invidie. Nu mai vorbesc de Struţo-ceainic, care era fiert de supărare, deoarece fusese şi el respins cîndva de la mîna prinţesei de Cicoare, şi nu se aşteptase ca aceasta să-şi poată sărbători într-o zi căsătoria, să-şi poată întinde masa de nuntă şi primi invitaţi, deoarece îi furase tocmai minunata reţetă a tortului de nuntă. Ei, şi de ciudă ce-i era lui, şi ca să strice petrecerea, turnă în paharele tuturor invitaţilor ceai de mac spre a-i adormi.

Împăratul Marmeladă ciocni un pahar de ceai de mac cu fiul său, şi-i spuse:

Lauda mincinoasă
Este ruşinoasă,
Dar lauda cu temei
Fură inima cui vrei!

Şi, rizind, făcu cu ochiul spre prinţesa de Cicoare, a cărei dragoste voinicul o cîştigase, lăudîndu-se pe drept cuvînt cu faptele sale vitejeşti. Şi toţi mesenii ciocniră între ei în sănătatea mirilor, şi băură ceaiul de mac pus în pahare de către Struţo-ceainicul cel invidios. Dar, abia terminară de băut ceaiul, că şi adormiră...

XII

Aşa îi găsi pe toţi ursitoarea-scobitoare cea rea, care, rugată de mine, veni la masa nuntaşilor spre a-şi mai îndulci prezicerile ei cele răutăcioase. Privind spre prinţul de Pepsy-Cola, ea spuse astfel:

— Fie ca atunci cînd vei reuşi să te lauzi cu trei lucruri pe care le-ai făptuit cu adevărat, să scapi de blestemul meu, de a ţi se transforma nasul în trompetă! Fie deci, ca după ce vei înfăptui de trei ori la rînd toate cele cu care te-ai lăudat, să fii lecuit de meteahna ta, de a fi un mincinos care se mîndreşte cu fapte neadevărate!

Bineînţeles, ursitoarea-scobitoare venise doar fiindcă o bătusem eu la cap, dar în sinea ei nici nu bănuia că-şi va scăpa astfel prinţul de hotărîrile sale răuvoitoare. Ea n-ar fi putut crede că Făt-Frumos din Pepsy-Cola va putea să se ţină de cuvînt vreodată cu cele ce se va lăuda. Dar, după cum bine ştiţi, acest lucru tocmai se întîmplase, şi minunea fusese posibilă tocmai prin dragostea pe care i-o inspirase frumoasa prinţesă de Cicoare, cea cu obrăjorii pudraţi cu boia de ardei, cu mărgele din boabe de piper şi enibahar la gît, şi cu o rochie făcută dintr-o solniţă.

Aşadar, abia îşi termină spusele ursitoarea, că ea dădu cu ochii de tortul de nuntă, pe care era scrisă povestea minunatelor fapte vitejeşti ale prinţului. Şi atunci ea înţelese că Făt-Frumos din Pepsy-Cola era salvat acum pentru totdeauna de trompeta cea gălăgioasă care-i lua locul nasului, şi care-l umplea de ruşine. De ciudă, ursitoarea-scobitoare cea rea se înfipse în măslina sa

slăbănoagă, şi plecă, într-un nor de praf de copt, fără să se mai atingă de bucatele de pe masă.

Ei, şi eu atunci am copiat povestea de pe tort într-un carneţel. Fusesem invitat la acea nuntă de către Însiropata, căreia îi plăceau foarte mult poveştile pentru copii. Aş fi vrut să mai rămîn, să petrec şi eu, dar a trebuit să plec din păcate mai repede, avînd nişte treburi în altă parte. M-am mulţumit deci să copiez această minunată poveste a prinţului de Pepsy-Cola în carneţelul meu, spre a v-o spune vouă, mai tîrziu. Apoi am mîncat toate literele din crema de vanilie a poveştii, fiindcă îmi plăcuseră mult şi una, şi alta. Iar apoi, cu ajutorul unui cornet, am scris pe tort altceva, anume un singur cuvînt. După care, am plecat în vîrful picioarelor din împărăţia Dulapului de Bucătărie, zguduită de sforăiturile nuntaşilor. Să-i lăsăm să doarmă! Cînd se vor trezi şi vor voi să taie minunatul tort de nuntă, vor putea citi pe el următorul cuvînt scris de mine: „SFÎRŞIT”.

CUPRINS

1. Un mister cu stafide
3
2. Făt-Frumos din Pepsy-Cola
56

Lector PASSIONARIA STOICESCU-IVANOV
Tehnoredactor PETRE STANCU
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
Bun de tipar 25.IX.1984.
Apărut 1984. Coli die tipar 5.
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
Tipărit sub cd. nr. 159
la Întreprinderea poligrafică Iaşi.
str. 7 Noiembrie nr. 49

Lei 5,50